

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Η ζούγκλα
του βυθού

ΑΡ.
101

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 101-ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**

Τὰ πανέμορφα Κορίτσια τοῦ ξωτικοῦ νησιοῦ ἀγκαλιάζουν ξε-
τρελλαμένα τὸν Ποκοπικό. Τὸν χαϊδεύουν καὶ τὸν φιλάνε. Ἐνῶ
ἡ Χουχού...

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

**ΣΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟ
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ**

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΣΟΥ

Ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα,
ὁ Μάξ, Ἀρλαν καὶ ὁ καπετὰν
Ζόργ, ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἰ-
στιοφόρου «ΓΚΑΟΥΡ», ὅρι-
σκονται ὅτις ὑπόγειες κατα-
κόμβες ἐνὸς ἐρημικοῦ καὶ

στοίχειωμένου Νησιοῦ τῆς Ἀ-
φρικανικῆς θάλασσης(*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 100, πού ἔχει τὸν
τίτλο: «ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ».

Έκεί συναντιώνται με κάποιον τρομακτικό θρυκόλακα που συνοδεύεται από έναν τεράστιο τυφλοπόντικα.

Η Βάντα, προτείνοντας έναν μικρό ξυλένιο σταυρό που της είχε χαρίσει κάποτε η Γιοχάνα, καταφέρνει να τρέψη σε φυγή το φοβερό Στοιχειό και τον τυφλοπόντικα του.

Στο διάστημα αυτό ο Μάξ Άρλαν — που φοβάται την εκδίκηση του Κραγιαμπού για την απαγωγή της Βάντας — βρίσκει την ευκαιρία να φύγει, τρέχοντας στον λαθούρινο των υπόγειων διαδρόμων που είχε σκάψει κάτω από την επιφάνεια του Νησιού ο γιγάντιος Τυφλοπόντικας.

Ο Κραγιαμπού γρήγορα αντιλαμβάνεται την εξαφάνιση του Αμερικανού Τυχοδιώκτη. Και τρέχει μανιασμένος να τον φθάσει.

Η Βάντα και ο καπετάν Ζόρν τον ακολουθούν τρέχοντας κι αυτοί. Όμως μπερδεύονται σ' αυτό τον λαθούρινο. Δεν βρίσκουν πιά διέξοδο για να βγούν στον Έπάνω Κόσμο, που σίγουρα θάχρηξε ξεφύγη ο Μάξ Άρλαν.

Οι δυο Άνδρες και η πανέμορφη Βάντα, περιπλανιούνται πολλή ώρα ακόμα, έτσι στά τυφλά, κάτω στους σκοτεινούς υπόγειους διαδρόμους...

Ωσπου τέλος, φθάνουν σ' ένα άλλο φωτισμένο κ' ευρύχωρο άνοιγμα...

Και νά: Τα μάτια τους ανοίγουν διάπλατα πάλι από

τρόμο και φρίκη. Μπροστά τους βλέπουν να έκτυλλασεται μια αφάνταστα τραγική σκηνή!

Πάνω σ' ένα δόλχυσο και διαμαντοστολισμένο κρεβάτι αντικρύζουν ξαπλωμένη μια πανέμορφη ζωτική νέα γυναίκα!

Ένα άραχνούφαντο πέπλο σκεπάζει το αλαβάστρινο κορμί της.

Πλάι στο κρεβάτι που είναι ξαπλωμένη ή παράξενη γυναίκα, βρίσκεται γονατισμένο ένα πανώριο παλικάρι. Η στολή που φοράει είναι φτειαγμένη από μετάξι, χρυσάφι και πολύτιμα άστραφτερά πετράδια!

Ο Νέος αυτός που μοιάζει με θαυτύλντο Μαχαραγιά, κυττάζει με άνελπυτη αγάπη και λατρεία την υπέροχη γυναίκα που βρίσκεται ξαπλωμένη μπροστά του.

Στο δεξί του χέρι κρατάει ένα άστραφτερό στιλέττο... Και νά:

Ξαφνικά το καρφώνει με λύσσα στά στήθεια του. Τρυπάει, πέρα για πέρα, την καρδιά του.

Κι άμέσως, σωριάζεται κάτω νεκρός!

Τα χαρακτηριστικά του πανώριου προσώπου του μοιάζουν πολύ με του τρομακτικού Βρυκόλακα που πριν λίγο είχαν συναντήσει...

Ο Κραγιαμπού, η Βάντα κι ο καπετάν Ζόρν, μπαίνουν γρήγορα στο πρώτο σκοτεινό άνοιγμα που βρίσκεται μπροστά. Και συνεχίζουν το φευ-

γιά τους τρέχοντας. "Ωσπου φθάνουν κάποτε στις όχθες μιάς μικρής υπόγειας Λίμνης...

Τά νερά της είναι κίτρινα και πυχτά. Μοιάζουν σαν λυωμένο χρυσάφι. Μέσα σ' αυτά κυλυμπάνε έφτά παράξενες Γοργόνες. Αντίθετες απ' αυτές που ξέρουμε. Αντί νά έχουν κορμιά ψαριών και κεφάλια γυναικών. Έχουν γυναικεία σώματα και ψαρίσια κεφάλια.

Ο Κραγιαμπού, ή Βάντα και ο πιστός τους Ζόρν προχωρούν χωρίς νά σταματάνε.

Η όμορφη Κοπέλλα κρατάει πάντα στο δεξί της χέρι τόν πρωτόγονο κακοφτειαγμένο σταυρό της Γιοχάνας...

Τά στοιχειά και τά Τέρατα, που συνεχώς συναντάνε στο πέρασμά τους, δέν έχουν τελειωμό.

Και νά: Σ' ένα άλλο ανοιγμα τών υπόγειων διαδρομών, αντικρύζουν τó πιό παράξενο Τέρας απ' όσα έχουν νεί τά μάτια τους.

Είναι μιά γιγαντόσωμη Άρκούδα. Από τούς ώμους της ξεφυτρώνουν δυό τεράστιες μαύρες φτεροϋγες. Ό-

Οι άγριοι Ίθαγενείς έχουν ανάψει τούς πρωτόγονους πυρσούς τους. Θα πετάξουν τίς φλόγες στη σπηλιά. Για νά κάψουν ζωντανούς αυτούς που βρίσκονται μέσα...

χι από πούπουλα, μα από μεμβράνη σαν τις νυχτερίδες!

Τὰ πόδια τῆς Ἀρκούδας αὐτῆς, κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, λεπταίνουν ἀπτόμα. Γίνονται σαν ποδάρια ὀρνιου. Μὲ νύχια καὶ γαμπά.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἐξακολουθοῦν νὰ τριγυρίζουν στὸν ὑπόγειο λαβύρινθο. Συναντᾶνε ἀμέτρητα ἀκόμα Τέρατα!

Ὡσπου τέλος θρῖσκοντας τυχαία μιὰ στενὴ ἀνηφορικὴ διέξοδο, θγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ στοιχειωμένου Νησιοῦ.

Ἀλλὰ νά: Τὸ πρῶτο ποῦ ἀντικρῦζουν τὰ μάτια τους εἶναι τὸ Ιστιοφόρο τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν!

Τὸ θλέπουν ν' ἀρμενίζη λαμπροστολιαμένο στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ ὀρίζοντα...

Οἱ δυὸ Ἄνδρες καὶ ἡ Νέα κοπέλλα, παραξενεύονται. Ἀφοῦ ὅλο τὸ πλήρωμα ἦταν δεμένο χειροπόδαρα στὸ κατὰστρωμα, πῶς τὸ Καράβι μπόρεσε νὰ ξεκινήσῃ; Ποιὸς ἀνεβοκατεβάζει τὰ πανιά του; Ποιὸς τὸ κυβερνάει;

Ἔτσι κ' οἱ τρεῖς κατεβαίνουν τρέχοντας στὴν ἀκρογυαλιά. Ἀναζητοῦν τὴ θάρκα τους. Μὰ πουθενά δὲν τὴ θρῖσκουν...

Τὸ δικό τους Καράβι θρῖσκεται σκοτεινὸ κι ἀκίνητο. Ἐκεῖ στὸ ἴδιο σημεῖο ποῦ τῶχαν ἀφήσει...

Φωνάζουν πρὸς αὐτὸ δυο πιὸ δυνατὰ μποροῦν. Ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνουν. Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει πάνω στὸ κατὰ-

στρωμά του. Λὲς καὶ καμμιὰ ζωντανὴ ψυχὴ δὲν θρῖσκει ἐκεῖ...

Τέλος παίρνουν τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Βουτᾶνε κ' οἱ τρεῖς τους στὰ νερά. Καί, κολυμπώντας σαν δελφίνια, φθάνουν στὸ ἀκίνητο Καράβι.

Ἀλλοίμονο! Μόλις σκαρφαλώνουν ἐπάνω, ἓνα φρικιαστικὸ θέαμα ἀντικρῦζουν τὰ μάτια τους:

Ὅλοι οἱ Ἄνδρες τοῦ πληρώματος θρῖσκονται σφαγμένοι στὸ κατὰστρωμα!

Εἶναι φανερὸ πιά τί ἔχει συμβῆ:

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ποῦ κατὰφερε, ὅπως εἶδαμε, νὰ ξεφύγῃ πρῶτος ἀπὸ τὸν ὑπόγειο λαβύρινθο, κατέβηκε γρήγορα στὴν παραλία τοῦ Νησιοῦ κι ἄρπαξε τὴ θάρκα. Ὑστερὰ, σιγὰ - σιγὰ, καὶ χωρὶς κανέναν νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, μπόρεσε νὰ φθάσῃ στὸ Καράβι του. Κι ἀπὸ τὴν αὐσίδα τῆς ἀγκυρας, σκαρφάλωσε στὸ κατὰστρωμα!

Ἔτσι, καὶ χωρὶς νὰ κἀν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ἄρχισε νὰ λύνῃ, ἕναν - ἕναν, τοὺς ναῦτες του. Ἐκείνους δηλαδή ποῦ εἶχαν ἀπομεινῇ ζωντανοὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἀλληλοσπαραγμὸ

Ἀμέσως, ἐτοιμάζονται νὰβάλουν σὲ κίνησι τὸ Ιστιοφόρο. Νὰ φύγουν κρυφὰ ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος.

Φαίνεται ὅμως πῶς τὴν τελευταία στιγμὴ ἔσπλησαν οἱ Ἄνδρες τοῦ ἄλλου Ιστιοφόρου. Καὶ φυσικὰ θὰ ζήτησαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν.

Τότε, οί κακοῦργοι τοῦ Κουρούφ, πήδησαν στοῦ κατὰ-στρώμα τοῦ Καραθίου τοὺς. Καὶ ὕστερα ἀπὸ φοβερὴ μάχη, κατὰφεραν νὰ τοὺς σφάζουν ὅλους.

“Ὁλ’ αὐτὰ θάγιναν στοῦ διάστημά, πού ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ὁ καπετάν Ζόρν, πάσχιζαν νὰ θροῦν διέξοδο στὸν ὑπόγειο λαθῦρινθο μὲ τὰ τρομακτικὰ τέρατα.

ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

“Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν μαζί μὲ τὴ συντρόφισσά του καὶ τὸν καλὸ καπετάνιο, ἀνάβουν τώρα μεγάλους δαυλοὺς. Ψάχνουμε μ’ αὐτοὺς ἀνάμεσα στὰ πτώματα. Ζητᾶνε νὰ θροῦν καὶ τ’ ἄψυχα κουφάρια τοῦ νάνου καὶ τῆς πυγμαίας.

“Ὁμως δὲν τὰ βρίσκουν πουθενά. Κι ἀρχίζουν νὰ τοὺς φωνάζουν :

— Χουχουούουου ! Ποκο-πικόοοοο !

Καὶ νά: Στὸ ἀμπάρι τοῦ Ἰστιοφόρου ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται. Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζονται ἀγουροξυπημένοι καὶ οἱ δύο τοὺς.

“Ὁ νᾶνος κυττάζει, γιὰ λίγο, σκεπτικὸς τὰ πτώματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος. Καὶ ψιθυρίζει στὴν πυγμαία :

— Μπά σὲ καλὸ μου ! Βρὲ πότε τοὺς ξσφαξα, ὅλους αὐτοὺς, καὶ δὲν τὸ πήρα χαμπάρι !

“Ἡ Χουχού τοῦ ἀποκρίνεται σφθαρὰ :

— Καλὲ τὴν ὥρα πού... φοβολογοῦσες καὶ ροχάλιζες, Ποκοπικάκι μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

“Ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ὁ Ζόρν τοὺς ρωτᾶνε περὶεργοὶ νὰ μάθουν πὼς γίνηκε τὸ κακὸ.

Καὶ ὁ Ποκοπικό τοὺς ἐξηγεῖ :

— Ξέρω κ’ ἐγώ; “Ετσι στὰ καλά τοῦ καθουμένου !

“Ἡ Χουχού τὸν διαφεύδει :
— Καλὲ τί «στὰ καλά τοῦ καθουμένου» ! Γιὰ μὲνα σφαχτήκανε πού κακοχρονονάχω ! Τυχχάνω τόσον μούρλια, τρομάρα νὰ μούρθη ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

“Ὁ «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» ἀναστένάζει ἐκ θάβους... κοιλίας :

— “Αμὰν καρδιῶνάγα μου καὶ τάκαψες τ’ Ἀγόρια ! Βάλε κοπριά στὸ τσουλουφάκι σου νὰ μὴ μαραθῇ !

“Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μόλις ἀρχισε τὸ μακελειὸ στὸ κατὰστρώμα, ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού, γλύστρησαν στὸ ἀμπάρι. Κρύφτηκαν σ’ ἕνα ἄδειο θαρῆλι. Καὶ ξεωχτισμένοι καθὼς ἦσαν, τῶκοψαν δίπλα. Ἀποκοιμήθηκαν...

“Ετσι, δὲν ἄκουσαν καὶ τοὺς Κακοῦργους πού, μετὰ τὸ μακελειὸ κατέβηκαν στὸ ἀμπάρι. Κι ἀρπαξαν ἀπ’ ἐκεῖ ὅλα τὰ τρόφιμα, τὰ κρασιά καὶ τὸ νερό !

Εὐτυχῶς πού δὲν ἔφαξαν καλά στὸ ἄδειο καὶ ἀναποδογυρισμένο θαρῆλι. Ἀλλοιῶς οἱ δύο νᾶνοι πού κοιμόντουσαν ἐκεῖ, θὰ ξυπνοῦσαν. : μα-

καρίτες!

«Έτσι, μέ πόνο καί σπαραγμό, ό Κραγιαμπού καί ό Ζόρν, ανάλαμβάνουν ένα θλιβερό καθήκαν. Πετάνε στη θάλασσα, ένα - ένα, τὰ πώματα τῶν δυστυχισμένων θυμάτων.

Ἡ Βάντα τραβάει νερό, μ' έναν κουδᾶ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ Χουχού ξεπλένει τὸ κατάστρομα ἀπὸ τὰ αἷματα.

Κ' ἐνῶ ό ἰδρωτὰς τρέχει βροχή ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, φωνάζει στὸν Ποκοπικό πού χει ξαπλώσει σὲ μιὰ γωνιά :

— «Ε, Τεμπελοτεμπελχανά! Ἐσὺ δὲν θὰ κάνης τίποτα γιὰ τοὺς μακαρίτες;

Ἡ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» μουρμουρίζει βαρειά:

— Ἐγὼ τοὺς ἔσφαξα! Τώρα θὰ κάααθωμαι!

ΕΝΑ «ΘΕΡΙΟ» ΜΕ ΤΡΙΑ ΠΟΔΙΑ!

Τέλος, ἀρχίζει κάποτε νὰ ξημερώνη. Καί ό άνεμος γιὰ τὰ πανιά εἶναι εὐνοϊκός...

Νά μείνουν ἄλλο σ' αὐτὸ τὸ Νησί τοῦ φοβεροῦ Βρυκόλακα, δὲν μποροῦν. Οὔτε νερό, οὔτε καί κανενὸς εἰδους τροφή βρίσκει' ἐκεῖ.

Ἡ καπετάν Ζόρν πιστεύει πὺς σὲ δυὸ — τρεῖς ἡμέρες, θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν στεριά.

Ἡ Ποκοπικό πὺς τ' ἀκούει αὐτὸ, ρωτᾷ μετὸ τρόπο :

— Κι ὡς τότε τί τρῶνε, ἄ-

δερφέ μου; Τὴ γλῶσσα μας θὰ μασσοῦλαμε γιὰ νὰ παρηγοριόμαστε;

Ἡ Χουχού, πὺς αἰσιόδοξη, τοῦ δίνει κουράγιο:

— Καλὲ μὴ μοῦ στεναχωρεῖσαι, χρυσό μου! Θὰ γλέπης ἐμένα καί θὰ... χορταίνης! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὁ-λας!

Καί τὸ Καράβι ξεκινᾷ σὲ λίγο. Ναύτες του τώρα εἶναι ό Κραγιαμπού, ἡ Βάντα, ό Ποκοπικό καί ἡ Χουχού.

Ἡ κοντόχοντρη «Μαύρη Γόησσα» σκερφαλώνει στὰ ξάρτια. Ὁ Νᾶνος, πὺς τὴν κυττάζει ἀπὸ κάτω μετ' θαυμασμό, φωνάζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἄδερφούλα μου! Σὰν γουρουνόπουλο τοῦ... Ναυτικοῦ εἶσαι!

Μὰ νά: Δὲν ἔχουν ἀκόμα προλάβει νὰ βροῦν ἀπὸ τὸ φυσικὸ λιμανάκι τοῦ Νησιοῦ, ὅταν ἕνας παράξενος παφλασμός ἀκούγεται κάτω στὰ ἡσυχὰ νερά τῆς θάλασσας. Σὰν κάποιο θαλάσσιο Τέρας νὰ κολυμπᾷ...

Ἡ Ποκοπικό, πὺς καίτι ὑποψιάζεται, σκύβει μ' ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν κουπαστή.

Ἀντικρῶζει τὸν ψωραλέο Καθαρόαιμο πὺς μετὰ μεγάλη δυσκολία, ό ἄμοιρος, καταφέρνει νὰ κρατιέται στὴν ἐπιφάνεια. Ἐχει κουραστῇ πιά νὰ κολυμπᾷ!

Ἡ Νᾶνος ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Νά μοῦ ζήσης, Ἀντιτορπιλικάρα μου!

Καί νὰ τί εἶχε συμβῇ:

Καὶ νά: Στὸν ὑπόγειο λαβύρινθο ἓνα ἀλλόκοτο Τέρας παρουσιάζεται. Εἶναι μιὰ γιγαντώσμη Ἀρκούδα μὲ τεράστιες μαύρες φτερούγες καὶ πόδια γιγάντιου ὄρνιου!

Ἀφοῦ οἱ κακοῦργοι ναύτες τοῦ Μάξ Ἀρλαν ἐσφάξαν ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ Καραβιοῦ, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκοψε τὸ σχοινὶ πού ἦταν δεμένος στὸ κατάρτι ὁ τριπόδαρος γαῖδαρος. Καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, τὸν πέταξε μὲ κλωτσιᾶς στὴ θάλασσα.

Τὸ ἀξιοβρήντο «ζωντανό» κολύμπησε ἄρκετὰ ξεμακραινώντας ἀπὸ τὸ καράβι πού τόσα φοβερά πράγματα ἀντίκρισαν τὰ μάτια του. Ὡσπου τώρα, λαχανιασμένο καὶ κατάκοπο, ξαναγυρίζει...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ὁ κα-

πετὰν Ζόρν λυποῦνται τὸ δυστυχισμένο ζῶο. Ἔτσι, ρίχνοντας μιὰ γερὴ θηλειά, τὸ πιάνουν ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ τραβᾶνε πρὸς τὰ ἐπάνω!

Ὅμως κάποιο σκυλόψαρο ἔχει δαγκώσει τὴν οὐρά τοῦ Καθαρόαιμου. Εἶναι τώρα κατὰ δέκα δάκτυλα πιὸ κοντὴ. Κι ἀπὸ τὴν κομμένη ἄκρη τῆς τρέχει αἷμα.

Ἡ Χουχού, ψηλά ἀπὸ τὰ ξάρτια, φωνάζει στοὺς δυὸ ἄνδρες πού ἀνεβάζουν τὸν Γαῖδαρο.

— Καλὲ γρήγορα, καλέ! θά... στάξῃ ἡ οὐρά του.

Τέλος τὸ θρυλικὸ «Σαῖνι» προσγειώνεται στὸ κατὰ-στρώμα.

ΔΙΑΙΤΑ ΜΕ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ

Ὁ Ποκοπικό ξαναδένει τὸν Καθαρόαιμο στὸ κατὰστρώμα. Τοῦ χαστουκίζει τρυφερά τὰ σκελετωμένα καπούλια. Κ' ἐνῶ τὰ μεγάλα κωμικά μάτια του βουρκώνουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ψιθυρίζει στὴ Χουχού:

— Καλὰ ποὺ δὲν γίνηκε... ὑποβρύχιο, ὁ φουκαράς!

— Γιατίς καλέ;

— Καθότι θά... πινηγότανε.

— Κ' ὕστερις τί;

— Νά: Θάμμενες... γεροντοκόρη μέχρι Δευτέρα Παρουσία! Ποιὸς ἄλλος θά σ' ἐπαιρνε;

Ὁ Νάνος κάνει τώρα ἄνω — κάτω, ὁλόκληρο τὸ Ἰστιοφόρο. Ψάχνει νὰ βρῇ κάτι φαγώσιμο γιὰ τὸν γαῖδαρό του. Μὰ δὲν βρίσκει τίποτα καὶ γίνεται μπαρούτι:

— Καράθι εἶν' αὐτό; Ἰ μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν. Ἐπιτρέπεται νὰ μὴν ἔχη λίγο σὰνὸ γιὰ τούς... ἐπιβάτες του;

Τέλος, καὶ σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά κάτω στὸ ἀμπάρι, ἀνακαλύπτει ἓνα μεγάλο σακκὶ γεμᾶτο καφετέρᾳ κρεμμύδια.

Γεμίζει τὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ δαυτὰ καὶ ἀνεβαίνοντας χαρούμενος στὸ κατὰστρώμα, τ' ἀποθέτει μπροστά στὴ μουσούδα τοῦ Καθαρόαιμου:

— Φᾶε, Σαῖνι μου! Χλα-

παχλούπισε ὅσα γουστάρεις! Ἄμα τὰ βαρεθῇς ὡμά, θά βάλω τὴ Χουχού νὰ στὰ φτειάξει... κομπόστα!

Ὁ ψωραλέος Γαῖδαρος, πεινασμένος καθὼς εἶναι, ἀρπάζει ἓνα στὸ στόμα του. Τὸ μασσάει μὲ λαχτάρα.

Ὅμως γρήγορα ἀπὸ τὸ κάψιμο σηκώνεται σούζα στὸ... πσιινὸ τοῦ ποδάρι! Τὸ φτύνει! Τὰτσιμπλιασμένα μάτια του δακρύνουν. Γκαρίζει παραπόνεμένα.

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Κατὰ ποὺ πᾶμε, ἀδερφούλη μου, ὄχι κρεμμύδια θά φᾶς, μὰ καί... καραβόσκονα!

Ἡ Χουχού, ποὺ ἔχει ἄλλοι-θωρίσει κι αὐτὴ ἀπὸ τὴν πείνα, κατεβαίνει ἀπὸ τὰ θεόρρατα ξάρτια. Κάνει τάχα πὼς μαλλώνει τὸν Ποκοπικό:

— Καλὲ τρελλάθηκες χρυσό μου; Κρεμμύδια δίνης νὰ φᾶς τὸ ζωντανό; Νὰ βρωμᾶνε τὰ χνώτα του! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἀμέσως, σκύβοντας μὲ τρόπο, ἀρπάζει ἓνα καλοθρεμένο κρεμμύδι. Καὶ καθὼς τὸ δαγκώνει μὲ λαχτάρα, δικαιολογεῖται στὸ Νάνο:

— Καλὲ ὄχι πὼς πεινάω, χρυσό μου! Μὰ θέλω νὰ ὀδῶ τί γούστο βρίσκετε σ' αὐτὰ τὰ... φρούτα...

Ὁ Ποκοπικό γελάει:

— Χά, χά, χά! Καὶ τὰ χνώτα σου, μωρὴ Μαμζέλ; Δὲν λογαριάζεις πὼς θά βρωμᾶνε! τώρα;

Μὰ ἡ Πυγμαία ἔχει ἔτοιμη

τὴν ἀπάντησι :

— Καὶ θέβαια τὸ λογαριά-
ζω. Πλὴν ὅμως ἐξ ἐπιτοῦτου
τὸ κάμνω;

— Ἐξ ἐπιτοῦτου ;

— Δηλαδή; Μάλιστα. Διὰ
λόγους ἀσφαλείας, ποὺ λένε.

— Νά: Γιὰ νὰ μὴ μέ... φι-
λοῦν οἱ ἄνδρες! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιῶλας!

Τὸ Καράβι ξεκινάει τώρα,
σιγὰ — σιγὰ... Προχωρεῖ
καὶ χάνεται στὸ θάθος τοῦ ἀ-
τέλειωτου ἀχνοῦ ὀρίζοντα !

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Οἱ δυὸ - τρεῖς ἡμέρες, ποὺ
εἶχε 'πεῖ, ὁ καπετὰν Ζῶρν ἔ-
χουν περάσει... Κι ὅμως οὔ-
τε στεριά, οὔτε ποὺλι πετάμε-
νο δὲν φαίνεται μπροστὰ
τους.

Ἡ πείνα ἔχει ἀρχίσει νὰ
γίνεται ἀφόρητη...

Τὴν πρώτη ἡμέρα ὅλοι ἔ-
φαγαν κρεμμύδια. Μὰ τοὺς
ἔφεραν μεγάλη κάψα. Καὶ ἡ
κάψα, δίψα. Δίψα τρομερὴ κι
ἀβάστακτη!

Ἔτσι, τίς ἄλλες μέρες μέ-
νουν ἐντελῶς νηστικοί.

Τ' ἄντερα τοῦ Ποκοπικο
νιαουρίζουν σὰν ἀγριόγα-
τες! Τῆς Χουχούς στριγγί-
ζουν σὰν ξεκούρντιστα βιο-
λιά!

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἄνρα-
κλας παίρνει πάλι κάποιο
χοντρὸ παλαμάρι. Δένει στὴν
ἄκρη τοῦ ἔναν γερὸ γάντζο.
Τὸν δολώνει μὲ κρεμμύδι. Καὶ
τὸν πετάει στὴ θάλασσα.

Ὡρες ἀτέλειωτες περιμέ-

νει... Μὰ τίποτα, δυστυχῶς.
Κανένα ψάρι δὲν ταίπαει.

— Νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος !
μουρμουρίζει κατασκασμένος.
Ἐδῶ οἱ ψάρακες δὲν γουστά-
ρουνε τὸ κρεμμύδι :

Ἡ ἀνότητ' Χουχού ρωτάει
περίεργη :

— Γιατὶ Ποκοπικό;

Ὁ Νᾶνος τῆς ἐξηγεῖ σο-
βαρά :

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότης,
κάπου σ' αὐτὰ τὰ νερά θὰ
βούλιαξε κανένα φορτηγὸ
μὲ κρεμμύδια! Τί νὰ σοῦ
κάνουνε, τὸ λοιπόν, τὰ φου-
καριάρικα τὰ ψαράκια. Φά-
γανε, φάγανε ἀπὸ ταῦτα ὡ-
σπου μπουχτίσανε! Τὰ συχα-
θήκανε στὸ φινάλε! Μὲ ἀντι-
λήθειςαι;

Ἔτσι, τραβάει τώρα τὸ
παλαμάρι. Καὶ θυάζοντας ἀ-
πὸ τὸ γάντζο τὸ κρεμμύδι,
παρακαλᾷ τὴ Χουχού.

— Ἐλα, μωρὴ Μαμζέλ...
Κόψε λίγο δόλωμα ἀπὸ τὸ
μποῦτι σου νὰ πιάσουμε κα-
νένα σκυλόψαρο!

Ἡ Πυγμαία βομβαρδίζει
τὸ σθέρκο τοῦ μὲ μερικὲς ἀ-
εροδυναμικὲς στράκες!

— Τρομάρα στὰ μπατζάκια
σου, χρυσό μου! τοῦ κάνει.
Ἄμα δολώσης μὲ τὸ τρυφερό
μου κρεατάκι, θὰ πιάσης...
Γοργόνους, ὄχι σκυλόψαρο !
Μὲ συγχωρεῖτε κιῶλας.

Καὶ τὸ ταξίδι συνεχίζεται
ἥσυχο...

Ὁ καπετὰν Ζῶρν γιὰ νὰ
περνᾶνε πρὸ γρήγορα οἱ ὡ-
ρες, καὶ προπαντὸς γιὰ νὰ
ἐξχνᾶνε τὴν πείνα τους, τοὺς
διηγίεται τὴν ἱστορίαν τοῦ

στοιχειωμένου κούφιου Νησιού. Αυτό που είχαν εγκαταλείψει. Τους τη λείει όπως κ' εκείνος την είχε ακούσει από παληούς γέρους θαλασσινούς...

Πάρ' όλο που ή ιστορία αυτή είναι άληθινή, όμως μοιάζει μ' ένα όμορφο και συναρπαστικό παραμύθι. 'Ακούστε λοιπόν κ' εσείς :

«Κάποτε, σέ μιá μακρινή χώρα της 'Ανατολής, ζούσε ένας νέος, όμορφος και πολύ πλούσιος Μαχαραγιάς...

»Βαρχάβ, λεγόταν' ό αρχοντας αυτός, που ήταν άκόμα και περήφανο, και χειροδύναμο, κι άτρόμητο παλικάρι!

»Όλες οι Βασιλοπούλες κ' οι 'Αρχοντοπούλες της 'Ανατολής, ήταν ξετρελλαμένες για τόν πανώριο και λεβέντη Βαρχάβ!

»Μά ό νεαρός Μαχαραγιάς σημασία δέν έδινε σέ καμμιάν άπ' αυτές! 'Η καρδιά του ήταν σκλαβωμένη στά δίχτυα μιás κακιás και σκληρής γυναίκας. Της πεντάμορφης χορεύτριας Ζααράν!

'Η καρδιά της Ζααράν ήταν σκληρή και κρύα σαν την κρύα πέτρα! Ήταν κι άπληνη σαν τόν δόντι του πεινασμένου θηριού! Ποτέ δέν είχε νοιώσει ούτε αγάπη ούτε συμπόνια για κανέναν! Μίσος μονάχα ένιωθε στην ψυχή της. Μίσος για όλο τόν Κόσμο!

»Σάν ήταν μικρή, μισούσε τη μητέρα της γιατί ήταν όμορφη! Και για νά την ξεφορτωθή, έπτε στόν πατέρα της πώς την είδε στην άγκαλιά κάποιου ξένου άνδρα.

»'Εκείνος την πίστεψε. Και κάρφωσ' ένα μαχαίρι στην καρδιά της άθώας γυναίκας του!

'Από τότε ή πεντάμορφη χορεύτρια, έκανε κι άλλα άμέτρητα έγκλήματα!

Τέλος, σκότώσε κάποτε κι αυτόν ακόμα τόν πατέρα της. Γιατί ζητούσε, ό άμοιρος, νά σταθή έμπόδιο στό δρόμο της κραιπάλης και τών όργιών που είχε πάρει ή Κόρη του...

»Κ' εκείνη, για νά τόν ξεφορτωθή, πήγε στό παλάτι του Μαχαραγιά :

— Παντοδύναμε και πολυχρονεμένη Βαρχάβ! του λέει. 'Ο πατέρας μου σέ μισεί θανάσιμα. Τis νύχτες συναντιέται κρυφά με τούς χειρότερους κακούργους της χώρας σου. Σχεδιάζουν νά σου κάνουν κακό! Νά σέ δολοφονήσουν!

»'Ο Μαχαραγιάς ξετρελαίνεται, από την πρώτη στιγμή, με τήν όμορφιά και τη χάρι της χορεύτριας! Γι' αυτό δέν διατάζει νά πάρουν τó κεφάλι του πατέρα της.

»'Όμως οι άνθρωποι του Παλατιού, για τήν ασφάλεια του 'Αφέντη τους, πηγαίνουν κρυφά την ίδια νύκτα. Και δολοφονούν τόν άθώο!

»'Από τότε ό Μαχαραγιάς γίνεται ένα παιχνιδάκι στά

χέρια τῆς σατανικῆς καὶ κακούργας Ζαραλάν!

Ἐκεῖνη γιὰ νὰ δεχτῇ νὰ τοῦ χάριση τὴν καρδιά της, τὸν θάζει νὰ κάνη ἀμέτρητα ἐγκλήματα...

Ἐνας σπαραξικάρδιος ἀναστεναγμός τῆς Χουχούς, διακόπτει τὴν ἀφήγησι τοῦ Καπετάνιου :

— Ἀχ, θάχ, θεούλη μου ! Καλὲ τί κακούργες πού εἴμαστε ἐμεῖς οἱ... ὁμορφες !

Ὁ Ποκοπίκο ξεροθήχει :

— Γκούχ, γκούχ ! Φτού σου νὰ μὴν ἀβασκαθῆς, Σκιάχτρο

μου !

Ὁ Ζόρν συνεχίζει χαμογελώντας :

— Ἔτσι καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ Ζαραλάν καταφέρνει νὰ ἐξοντώσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς πού εἶχε. Κι ὅλες τὶς ὁμορφες γυναῖκες τῆς Χώρας !

» Κι ὅταν κάποτε θλέπει πῶς ἡ μητέρα τοῦ Μαχαργιὰ δὲν τὴ θέλει γιὰ νύφη της, θάζει τὸ γιό της καὶ τὴ σκοτώνει. Σκοτώνει τὴν ἴδια τοῦ τῆ Μάννα !

» Μὰ καὶ πάλι ἡ κακιά

Τυφλωμένος ἀπὸ τὴν πείνα ὁ Ποκοπίκο, πηδάει, σὲ μιὰ στιγμὴ, στὴ ράχι τῆς Χουχούς. Καὶ τῆς δαγκώνει τὸν παχυνλὸ καὶ χορταστικὸ τῆς σῆρκο !

Ζαραλάν δὲν χορταίνει τὸ αἷμα. Καὶ μιὰ νύκτα λέει στὸν Βαρχάβ:

— Θέλω νὰ μοῦ ἀποδείξης τὴν ἀγάπη σου!

» Ἐκεῖνος ἀποκρίνεται :

— Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ Διάβολο πὼς καὶ νεκρὸς ἀκόμα, θὰ θρυκολακιάσω γιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ!

— "Ὅχι ὀρκους, Μαχαραγιά! τοῦ κάνει. Ὅϊ ὀρκοὶ θγαίνουν ψεύτικοι! Θέλω νὰ μοῦ ἀποδείξης τὴν ἀγάπη σου μὲ ἔργα!

» Μεθυσμένος ὁ Βαρχάβ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, τὴ ρωτάει :

— Πέσ' μου τί θέλεις ἀκόμα νὰ κάνω; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ διατάξης!

» Ἡ Ζαραλάν τοῦ δίνει ξανα ὀλόχρυσο φαρμακερὸ μαχαίρι :

— "Ἄν πραγματικὰ μ' ἀγαπᾷς, τοῦ λέει, κάρφωσέ το στὴν καρδιά σου!

» Ὁ τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα Μαχαραγιάς ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ φονικὸ μαχαίρι. Καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ γρήγορὴ κίνησι τὸ καρφώνει βαθειὰ στὴν καρδιά του. Σωριάζεται κάτω νεκρὸς!

» "Ἐτοι τῆς ἀπόδειξε, μιὰ γιὰ πάντα, τὴν ἀγάπη του!

.....

» Τὸ πτώμα τοῦ Μαχαραγιά, ἀφοῦ θαλασμάθηκε, μὴ κε σ' ἔναν πλοῦσιο μαρμαρένιο τάφο... Ὅμως, ὅπως λέει ὁ θρύλος, εἶχε κάνει ὄρκο

στὸ Διάβολο πὼς καὶ πεθαιμένος ἀκόμα, θὰ θρυκολακιάσῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ ν' ἀγαπάῃ τὴν πεντάμορφη χορεύτρια!

» Καὶ ὁ κολασμένος ὄρκος τοῦ πραγματοποιήθηκε. Τὶς νύκτες ὁ ἐρωτευμένος Βαρχάβ θγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο του. Παρουσιάζεται στὴ Ζαραλάν. Τῆς μιλάει γιὰ τὴ μεγάλη κι ἀθάνατὴ ἀγάπη του!

» "Ἐτσι ἡ ζωὴ τῆς κακούργας γυναίκας ἔχει γίνῃ μαρτυρικὴ. Τὶς νύκτες εἶναι ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Νοιώθει τρόμο καὶ φρίκῃ ἀντικρύζοντας μπροστὰ τῆς τὸ φάντασμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου Μαχαραγιά!

» Ὡσπου τέλος πληρῶνει ἀνθρώπους νὰ ξεθάψουν κρυφά, κάποια νύκτα, τὸ πτώμα τοῦ θρυκόλακα. Καὶ τοὺς στέλνει νὰ τὸ θάψουνε στὸ πιδ μακρυνὸ κ' ἐρημικὸ νησί τῆς ἀπέραντης ἀφρικανικῆς θαλάσσης...

» Μὰ ὁ θαλασσωμένος Βαρχάβ συνεχίζει κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτό, νὰ παρουσιάζεται τὶς νύκτες στὴν ἀγαπημένη του Ζαραλάν. Νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκλήματα ποῦ χε κάνει γιὰ χάρι τῆς!

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζε ξαφνικά :

— Μεγάλο κορόιδο ὁ Μαχαραγάκος! Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἡ Χουχού τὸν μαλλώνει :
— Σκαμὸς χρυσὸ μου !
Καλὲ θγαλε τὸν περιδρομο ν' ἀκούσουμε τὰ πάρα κάτω.

‘Όλοι οί άνδρες κορόϊδα τυγχάνετε. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

‘Ο — Καπετάνιος συνεχίζει χαμογελῶντας πάλι:

— ‘Όσπου κάποτε τὸ λογικό τῆς κακιᾶς αὐτῆς γυναικᾶς, σαλεύει. Καί μιά νύχτα μπαίνει μονάχη σ’ ἓνα ἱστioφόρο πού τὸ κυβερνάει ὁ Βρυκόλακας. Φθάνουν στὸ μακρυνό κ’ ἐρημικό νησί πού ξέρουμε. Καί ζῇ γιὰ πάντα πιά ἐκεῖ μαζί μὲ τὸν θαλασσωμένο Μαχαραγιᾶ.

...» Στὸ νησί αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀγρίμια, οὔτε φίδια, οὔτε πουλιά. Ἐνας τυφλοπόντικας μονάχα θρίσκει ἐκεῖ.

...» ‘Ο θρυκόλακας τοῦ Βαρχὰς ἀρπάζει τὶς νύχτες τοὺς ναυτεῖς ἀπὸ τὰ καταστρώματα τῶν καραβιῶν πού ταξιδεύουν σ’ αὐτὰ τὰ νερά. Τοὺς πνίγει καὶ ταῖζει μὲ τὰ πτώματά τους τὸν Τυφλοπόντικα τοῦ. Κι αὐτός, μέρα μὲ τῇ μέρα, μεγαλώνει καὶ θερνύει. ‘Όσπου φθάνει νὰ γίνῃ κάποτε μέγας ὡς γουρούνι!

» Ἔτσι, σκάθει καὶ τρυπάει τῇ γῇ. Ἀνοίγει θαθεῖα καὶ ἀτέλειωτα λαγούμια. Ὑπόγειους θόλους!

» ‘Όλα τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα τοῦ κολασμένου νησιοῦ στήνουν τὶς φωλιές τους ἐκεῖ...

» Περνᾶνε ἀπὸ τότε πολλὰ — πολλὰ χρόνια. Ἡ Ζαραλάν οὔτε γερνάει, οὔτε πεθαίνει... Ζῇ ὡς ἓνα φάντασμα. Διατηρῶντας ὅλη τὴν ὁμορφιά,

τῇ χάρι καὶ τῇ γοητεία της!

» Τὶς νύκτες θγαίνει στὴν κορφή τοῦ Νησιοῦ. Ἀνάθει μιά μεγάλη φωτιά. (*) Καὶ χορεύει ὡς τρελλή γύρω της...

» Ὅμως καὶ τώρα ἀκόμα δὲν ἔχει πάψει νὰ στέλνῃ τὸν Μαχαραγιᾶ νὰ κἀν φρικτὰ ἐγκλήματα. Ἡ κακούργα ψυχὴ της οὔτε χόρτασε, οὔτε θὰ χόρτασῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ αἶμα!

‘Ο Ποκοπικό μурμουρίζει πάλι:

— Ἐμένα ἔπρεπε νάχε ἄντρα της ἡ... Τραλάν! Θὰ χόρταινε αἷμα, καθότι σφάζω καθ’ ἐκάστην. Καὶ χονδρὶκῶς μάλιστα!

‘Ο καπετάν Ζόρν ἀποτελειώνει τὴν ἀφήγησί του:

— Ἔτσι, καὶ ἀπὸ τ’ ἀτέλειωτα ἐγκλήματα τοῦ θαλασσωμένου Μαχαραγιᾶ ἔχει στοιχειώσει, ὄχι μονάχα τὸ νησί, μὰ καὶ ὅλη ἡ γύρω θάλασσα! Ὁ θυβὸς της ἔχει γίνῃ μιά πραγματικὴ ὕγρὴ Ζούγκλα ἀπὸ θερὰ καὶ τέρατα.

» Λένε πὼς χίλια δόκλιηρα χρόνια θὰ ζῇ ἔτσι, ἀνάμεσα στὰ Στοιχεῖα ἡ πετάμορφη κακούργα Ζαραλάν. Ὑστερα θὰ πεθάνῃ κι αὐτή. Καὶ τὸ κορμί της θὰ σπαράξῃ ὁ τρομερὸς μεγαλόσωμος Τυφλοπόντικας!

Αὐτὰ λέει ὁ καπετάνιος Ζόρν γιὰ τὸ στοιχειωμένο Νησί. Καὶ γιὰ τὸ θρόλο τοῦ θαλασσωμένου Μαχαραγιᾶ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 100.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ
«ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ»

Περνᾶνε κι ἄλλες τρεῖς μέρες πού τὸ Ἰστιοφόρο ἐξακολουθεῖ ν' ἀρμενίζη. Κι ἀκόμα — ἄλλοιμόνο — μονάχα θάλασσα καὶ οὐρανὸ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους. Στεριά πουθενὰ δὲν φαίνεται...

Ὁ Καθαρόαιμος κοντεύει νὰ φάη, σιγὰ — σιγὰ, δλόκληρο τὸ σακκὶ μὲ τὰ καφετέρᾳ κρεμμύδια:

Ὁ Κραγιαμπού, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἔχει πάνω του τὴ μαγικὴ «Χρυσόμυγα τῆς Ἀγάπης» τοῦ Νάχρα Ντοῦ. Αὐτὴν πού μὲ τρόπο — ὅπως ἔχουμε δεῖ — πέταξε, στὴν τσέπη του, ὁ Μᾶξ Ἀρλαν.

Ἔτσι ἡ Χουχοῦ ἔχει ξετρελλαθῇ μαζί του. Ὅλο τὸν τριγυρίζει. Κι ὅλο δειχνεὶ πὼς σὺν κάτι πολὺ ἐμπιστευτικὸ θέλει νὰ τοῦ πῇ.

— Ὡσπου τέλος, καταφέρνει κάποτε νὰ τὸν ξεμοναχιάσῃ. Καὶ τοῦ κάνει σπαραξικάρδια ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι:

— Ἀξιέραστε, χρυσό μου! Σὲ ἀγαπῶ! Σὲ ἀγαπῶ ἀγρίως, καθότι πονῶ νὰ σὲ γλέπω μὲ μιὰ καρακάξα ὥσπερ ἡ Βάντα. Ἐνῶ τοῦ λόγου μου μετὰ συγχωρήσεως, τυγχάνω μούρλια πού κακοφύφο νάχω! Μὲ συγχωρῶ...

Μὰ ἡ ἄμοιρη Πυγμαία δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της... Ξαφνικὰ τρομαγμένο ξεφωνητὸ πόνου θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεα της:

— Ἀσασαά!

Ἐνῶ ταυτόχρονα ἀρχίζει

νὰ στριφογυρίζει σὺν τρελλή.

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ:

Ὁ Ποκοπικό, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν πείνα, πήδησε στὴ ράχι της. Τὴ δάγκωσε στὸν παχουλὸ τῆς σῆεργο, ζητώντας νὰ κόψῃ μὲ τὰ δόντια του μία γερὴ μπουκιά!

Οἱ δυὸ Ἄνδρες καὶ ἡ Βάντα, δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους.

— Χά, χά, χά! Καλὴ ὄρεξι, Ποκοπικό!

— Κοπιᾶστε νὰ φᾶμε! τοὺς κάνει ἐκεῖνος.

Τέλος ἡ Πυγμαία, μὲ ἀπεγνωσμένες κινήσεις, καταφέρνει νὰ τινάξῃ ἀπὸ πάνω της τὸν πεινασμένο Νᾶνο.

— Μπά, σὲ καλὸ σου, χρυσό μου! Καλὲ τί θὰ γίνω γὰ μὲ σᾶς τοὺς Ἄντρες! Πρῶτα μὲ τρώγατε μὲ τὰ μάτια! Τώρα θ' ἀρχίσετε νὰ τρῶτε καὶ μὲ τὰ δόντια, πού κακοχρόνο νάχετε!

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ ὑποφέρῃ στὴ ζωὴ του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πείνα. Μονάχα αὐτὴν δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξῃ!

Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τώρα τὶς στράκες τῆς Χουχοῦς τρέχει κοντὰ στὸ μεγάλο κατάρτι τοῦ Ἰστιοφόρου. Ἐκεῖ πού βρίσκεται δεμένος ὁ τριπόδαρος Καθαρόαιμος του:

Τοῦ χαϊδεύει πάλι τρυφερά τὰ καπούλια. Καὶ τὸν ρωτᾷ μὲ τρόπο:

— Δὲν μοῦ λές Γαϊδούρειε ἴππε μου: Θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ περπατᾷς μὲ... δυὸ

μονάχα πόδια; Και τοῦ λόγου μου δυὸ μονάχα τάχως καὶ παγαίνω μιὰ χαρά! Τὰ τρία εἶναι... Πολυτέλεια!

Στὸ μεταξύ ἔχει φθάσει κοντὰ του κ' ἡ Χουχού.

— Μὴ φοβάσαι τοῦ κάνει. Δὲν θὰ σὲ στρακαστρουκίσω!

Καὶ τὸν ρωτᾷ παραξενημένη :

— Καλὲ τ' εἶναι αὐτὰ τὰ «μασσημένο» πού λές τοῦ ζωντανοῦ. Πέσ' του καθαρά τὴν ἀλήθεια πὼς θέλεις νὰ τὸν... μασσήσης!

Ὁ Νᾶνος διαμαρτύρεται :

— Ὅχι, μωρὴ Μαιμζέλ! Μονάχα ἓνα μποῦτι τοῦ ζητάω. Νὰ τὸ θάλω ἀπὸ φούρνο μέ... σκορδάκι!

Ἔτσι ξημερώνει κι ἄλλη μέρα... Κι ἄλλη... Κι ἄλλη!... Ὅμως στεριά δὲν φαίνεται πουθενά!

Ὁ Κεραυνός, ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού νοιώθουν ἀφάνταστα ἐξαντλημένοι. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνουν νὰ κρατιῶνται στὰ πόδια τους...

Ὁ καπετὰν Ζόρν προσπαθεῖ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ :

— Κουράγιο, φίλοι μου!... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ θροῦμε τὴ στεριά πού τόσο ἀποζητᾶμε! Καὶ τότε θὰ πιούμε νερό! Θὰ φᾶμε! Κι ὅλα θὰ ξεχαστοῦνε στὴ στιγμή!

Ἡ Πυγμαία τὸν θερμοπαράκαλᾷ :

— Καλὲ κάνε γρήγορις νὰ προλάβης, κύριε Τέτοιε μου! Καθότι θὰ πεθάνουμε καὶ θὰ μᾶς... κοπῇ ἡ ἕρεξι. Μὲ συγωρρρ...

Μὰ καὶ πάλι δὲν προφθαί-

νει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της. Ξαφνικά στ' αὐτιά τους φθάνει ἓνα πονεμένο καὶ φάλτσο νανούρισμα :

«Νάνι — νάνι τὸ μωρό μου, τὸ κουκλί, τὸ τρυφερό μου !
Θέλω ὁ ὕπνος νὰ τὸ πάρῃ
καὶ χαμπάρι νὰ μὴν πάρῃ!»

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο. Ἐχει ἀκουμπήσει τὴ ράχι του στὸ μεγάλο κατάρτι. Καὶ νανουρίζει τὸν Καθαρόαιμο :

Ἡ Χουχού πλησιάζει περίεργη. Τὸν ρωτᾷ χαμένα :

— Καλὲ τί τρέχει, χρυσό μου ;

Ὁ Νᾶνος εἶναι ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς. Μουρμουρίζει κλαψιάρικα :

— Πεινάω, Χουχούκα μου! Δὲν μπορῶ πιά! Ἀποφάσισα νὰ τὸν σφάξω!

— Καὶ γιατί καλὲ τὸν νανουρίζεις;

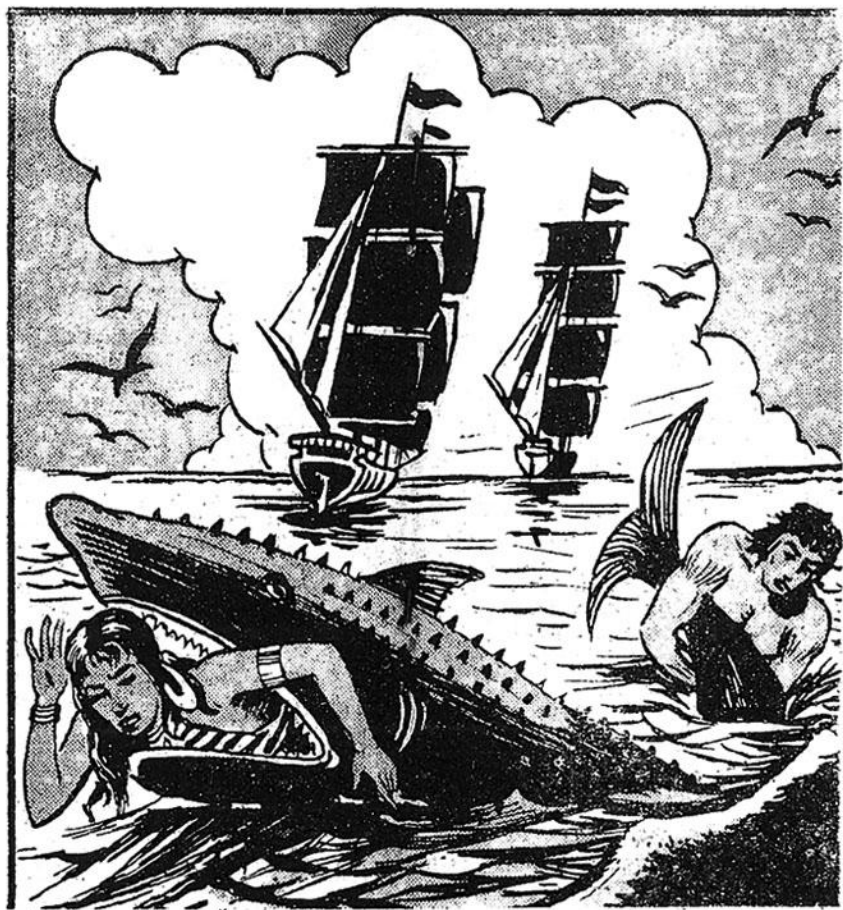
— Γιὰ νὰ κοιμηθῇ! Νὰ μὴν... πονέσῃ, ὁ φουκαράς...

Ἡ Χουχού κυττάζει ἀνήσυχα τὸν Ποκοπίκο. Συλλογιέται πὼς δὲν τῷχει σὲ τίποτα νὰ χυθῇ πάλι καὶ νὰ τὴν ξαναδαγκώσῃ στὸ σθέρκο...

Ἔτσι σκορφαλώνει φοβισμένη στὰ ξάρτια!

Στὸ μεταξύ ὁ Καθαρόαιμος ἔχει ἀποκοιμηθῇ. Κουρντίζει τὰ πρῶτα ροχαλητὰ του!

Ὁ Νᾶνος σηκώνει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κατεβάσῃ μὲ ὀρμὴ στὸ σθέρκο τοῦ κοιμισμένου «Σαϊνιού»

Ένα τρομακτικό άγκυρωτό κήτος βγαίνει ξαφνικά στην επιφάνεια. Ἀρπάζει στις τεράστιες μασσέλες του την ἄμοιρη Ταταμπού. Ἐνῶ ὁ Γκαούρ...

του. Ἐνῶ, ταυτόχρονα ψιθυρίζει θλιθερά καὶ πένθιμα :

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, Γαῖδουρογάιδαρε !

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τὸν κτυπήσῃ. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Χουχού ξεφωνίζει χαρούμενη ἀπὸ ψηλά :

— Στεριά καλέ! Καλὲ στεριά γλέπουνε τὰ γλυκὰ ματάκια μου!

Κι ἀλήθεια: Στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα ξεχωρίζει θαμπὰ ἡ σιλουέττα ἐνὸς νησιοῦ !

Ὁ Ποκοπικό κρεμάει μεγαλόπρεπα στὴ ζώνη του τὴ χατζάρα. Μουρμουρίζει ἀγέρωχα στὸν Καθαρόαιμο :

— Δὲν πειράζει! Ζῆσε κ' ἐσύ! Ζῆσε νὰ φᾶς γρασιδί !

ΣΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΕΝΙΟ ΝΗΣΙ !

Σὲ λίγο, τὸ Ιστιοφόρο «ΓΚΑΟΥΡ», ρίχνει ἄγκυρα σ' ἓνα καταπράσινο ξωτικό λιμάνι!

Ἀμέτρητες πανέμορφες μελαψῆς Κοπέλλες τοὺς ὑποδέχονται χαρούμενες. Εἶναι ὅλες στολισμένες μὲ πολychρωμα μυρωμένα ἀγριολούλουδα...

Τοὺς προσφέρουν πρῶτα δροσερὸ καθάριο νεράκι. Ὑστερα πλούσια φαγητά, ὑπέροχα κρασιά, γλυκόχυμα φρούτα καὶ θεϊκὰ γλυκίσματα !..

Ὅμως ὅλες τοὺς ξετρελαίνονται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Κραγιαμπού! Ἡ μαγικὴ Χρυσόμυγα τοῦ Νάχρα Ντοῦ ποὺ κρατᾷ — χωρὶς νὰ τὸ

ξέρῃ — πάνω του, κάνει κι αὐτὴ τὴ φορά τὸ θαῦμα της.

Ὁ Ποκοπικό τρώει μὲ σάραντα μασσέλες, ποὺ λένε ! Καὶ σὲ σὲ μιὰ στιγμή, μπουκωμένος καθὼς εἶναι, ἀνασηκώνεται σοβαρὸς. Βγάζει ἓναν «δεκάρικο» λόγο στὰ Κορίτσια :

— Ἀνθόσπαρτες Νεάνις ! Ὅσες ἐξ ὑμῶν μὲ γουστάρετε, πιᾶστε οὐρά! Θὰ σᾶς φιλήσω... μετὰ φαγητόν !

Ἡ Χουχού μουρμουρίζει μὲ ζήλεια:

— Πφφ! Σπουδαῖες καρακάξες! Καλὲ γοῦστο ποὺ τῶχετε κ' ἐσεῖς οἱ Ἄντροι ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα κι ὁ καπετὰν Ζόρν, τῶνε καὶ πίνουνε ἡσυχοὶ κ' εὐχαριστημένοι...

Στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ Νησί δὲν φαίνεται νὰ ζῇ κανένας ἄνδρας! Οἱ Κοπέλλες, ἄλλωστε, τὸ θεθαίωνουν :

— Μάλιστα ! Μονάχα γυναῖκες ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸ Νησί! Εἴμαστε χίλιες κοπέλλες ἐντελῶς μονάχες. Κι ὅλες θέλουμε νὰ παντρευτοῦμε !

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἄντρακλας ἀναστενάζει θαρεῖα καὶ σέρτικα :

— Ἐ, ρε καὶ νᾶχα καμμιὰ σαρανταριά τέτοιες!

— Κοπέλλες; τὸν ρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Ὅχι. Καμμιὰ σαρανταριά τέτοιες... Νησάρες!

Ἡ Πυγμαία κοντεύει ν' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ της. Δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ κατηγορή τὶς πεντάμορφες αὐτὲς

Κοπέλλες. Κι όλα, σ' αυτό το Νησί, άσχημα! Φρικτά κι ά-
παίσια! Τίποτα δέν τής άρέ-
σει.

Τά μυρωμένα άγριολούλου-
δα θρίσκει πώς... θρωμάνε!
Τά γλυκόλαλα πουλάκια πώς
κελαηδάνε φάλτσα! Τά κρυ-
σταλλένια νερά πού κελαρί-
ουν στίς πηγές, τήν έκνευ-
ρίζουν. Καί παρακαλάει θα-
ρηεστημένη τόν Ζόρν :

— Καλέ πάμε νά φύγουμε,
Καπετάνιε μου! Πάμε νά
δούμε καί κάνα μέρος τής
προκοπής!

.....

Σέ μιά στιγμή ό Κραγια-
μπού θάζει, τυχαία, τό χέρι
του στήν τσέπη. Καί θρίσκει
τήν ξερή Χρυσόμυγα πού τοῦ
εἶχε ρίξει ό Μάξ "Άρλαν.

Ο γιός τοῦ Ταρζάν δέν ξέ-
ρει, φυσικά, τή μαγική δύνα-
μι πού ἔχει τό έντομο αυτό.
Μά οὔτε καί μπορεῖ, θέβαια
νά φανταστή!

"Έτσι τήν πετάει πέρα σάν
κάτι άχρηστο...

Ο Ποκοπικό πού τή βλέ-
πει, τοῦ γαλίζει τό χρυσοπρά-
σινο χρώμα τής.

Όμως τήν ἴδια στιγμή, ά-
πό τά κλαδιά κάποιου κοντι-
νοῦ δέντρου, πηδάει ένας θ-
μορφος σερνικός Παπαγά-
λος. Κάνει νά τήν άρπάξη
στό γαμπφό ράμφος του.

Ο Νάνος κάνει βουτιά σάν
τερματοφύλακας! Προφταίνει
καί τήν παίρνει αυτός. Τήν
κρύβει γρήγορα στό έσωτερι-
κό τσεπάκι τοῦ τομαρένιου

παντελονιοῦ του.

Πιάνει καί τόν πολύχρωμο
φανταχτερό Παπαγάλο. Τόν
κυττάζει μέ θαυμασμό :

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερ-
φέ μου! Μόνο δέν ξέρω άν...
τρώγεσαι !

Άλλά νά: Τήν ἴδια στιγμή
κάτι άπίστευτο γίνεται: Οί
πνετάμορφες κι άνθοστολισμέ-
νες Κοπέλλες τοῦ ξωτικοῦ
Νησιοῦ, παρατάνε τόν Κρα-
γιαμπού. Καί, σάν τρελλές,
χύνονται πάνω στοῦ Νάνο μέ
τῆ Χρυσόμυγα !

Τόν Χαϊδεύουν, τόν φιλᾶνε,
τόν τσιμπᾶνε! Καί τοῦ δει-
χνουν μέ κάθε τρόπο τήν ά-
γάπη τους...

Ο Ποκοπικό τά χάνει. Δέν
μπορεῖ νά ἐξηγήσῃ τό ξαφνι-
κό αυτό ἐρωτοκτύπημα.

— Τξερα πώς εἰμαι γόης!
μουρμουρίζει καμαρώνοντας
σάν γύφτικο σκερπάνι. Μά
καί τόσο... Δονζουάναρος,
δέν τό περίμενα, άδερφέ μου!

Σπρώχνει τώρα τίς γυναι-
κες πού τόν φιλᾶνε :

— Σιγά, θρέ Κορίτσια !
Θά μέ... κατσίασετε, πανά-
θεμά σας!

"Εξω φρενών ἡ Χουχού χύ-
νεται μανιασμένη πάνω στίς
Κοπέλλες. Τούς τραβάει τά
μαλλιά. Ζητάει νά τοῦς θγάλη
τά μάτια, ξεφωνίζοντας :

— Μπα πού κακοχρονανά-
χετε, παλιοξεμυαλισμένες !
Καλέ χάθηκαν οί "Άντροι ;
Μέ τό «χρυσό μου» θέλετ' δ-
λες νά «κουκουλωθῆτε» ;

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ!

Ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ὁ Καπετάνιος εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ τὴ συζήτησί τους. Μιλᾶνε καὶ κάνουν σχέδια τοῦ ταξιδιοῦ τους. Ἀναρωτιῶνται ἂν θὰ μπορέσουν νὰ συναντήσουν ποτὲ τὸ καράβι μὲ τὸν Μάξ, Ἀρλάν καὶ τὸν κακοῦργο καπετάνιο Κουρούφ!

Ὅμως ἀλλοίμονο. Πάνω σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις τους γίνονται κάτι τρομακτιῶ :

Ξαφνικά, ἄγριοι ἀλλαλαγμοὶ φθάνουν δυνατὰ στ' αὐτιά τους. Ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα ξεπετάγονται ἀμέτρητοι μαῦροι ἰθαγενεῖς. Ὅλοι στὰ χέρια τους κρατᾶνε ἀστραφτερὰ μαχαίρια. Καὶ πέφτουν μὲ λύσσα καὶ μανία στοὺς θέβηλους ξένους ποὺ τόλμησαν νὰ πατήσουν τὸ νησί τους.

Εἶχαν στήσει ἐνέδρα. Οἱ νέες γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τους ἦταν τὸ δόλωμα.

Ἔτσι, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα, ὁ Ζόρν, ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπικό πιάνονται ζωντανοί !

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς προστάζει καὶ τοὺς κλείνουν σ' ἓνα ὑπόγειο σκοτεινὸ μπουντρούμι...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ξωτικὸ Νησί θάχῃ χαρὲς καὶ πανηγύρια. Θ' ἀνάψουν καὶ μεγάλες φωτιές. Θὰ τοὺς κάψουν ζωντανούς πάνω στὶς λαίμαργες φλόγες τους.

Ὕστερα θὰ φᾶνε, θὰ πιοῦ-

νε, θὰ τραγουδίσουν καὶ θὰ χορεύουν !

Αὐτὴ τὴν τύχη θρῖσκουν πάντοτε ὅσοι πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ παράξενο αὐτὸ Νησί !

Ἡ Χουχού κλαίει ἀπαρηγόρητη :

— Μμμ! μμμ! Καλὲ καλὰ σὰς τόλεγα ἐγὼ νὰ φύγουμε! Μμμ! μμμ! Ὅμως τοῦ λόγου σὰς εἶχατε ξεμυαλιστῇ μὲ τὶς νεράιδες τοῦ γυαλοῦ ποὺ κακοψόφο νάχετε ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδὺλας !

Ὁ Ποκοπικό παίρνει μαζί στοὺς μπουντρούμι ποὺ τὸν κλείνουν καὶ τὸν ἀγαπημένο παπαγάλο του !

Ὅμως μιά ἀπὸ τὶς μελαψὲς ἀνθοστολισμένες Κοπέλλες, ἡ Κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς, ἡ πεντάμορφη Λάρμα, ὅπως τὴ λένε, εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅλες ξετρελαμένες γιὰ τὸ Νᾶνο.

Ἔτσι, ἀργὰ τὰ μεσάνυκτα, ξεγελαεὶ τὸ φρουρὸ ποῦχει βάλει ὁ βασιλιάς πατέρας τῆς στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι. Καὶ τραβῶντάς τὴς ἀμπάρες τῆς βαρειᾶς ξυλένιας πόρτας, λευθεράνει τοὺς φυλακισμένους μελλοθανάτους.

Ὁ Ποκοπικό τὴν εὐχαριστεῖ ἀγέρωχα :

— Ποῦ σὲ γουστάρω ἀδερφούλα μου! Ἐλὰ, τὸ λοιπὸν, ὀπισθὲν μου καὶ ἀκολούθησόν με ταπεινά! Θὰ σὲ στεφανώθῃ ἐπὶ τῆς Ζαυγκλὸς καὶ θὰ σοῦ προσλάβῃ καμαριέρα τή... Χουχού.

Στὸ μεταξὺ ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα, ὁ καπετάνιος καὶ ἡ

πυγμαία έχουν ξεμακρύνει. Κοντεύουν νά φθάσουν κάτω στο Λιμάνι.

Ο Νάνος τραβάει την πανέμορφη Λάρμα. Τρέχουν κι αυτή προς την παραλία.

Ευτυχώς! Οί άγριοι ίθαγενείς δέν έχουν πειράξει τη θάρκα τους "Ετσι, πηδοϋν δλοι μέσα, φθάνουν στο Καρα-

Η Κόρη του Άρχηγού δέν αφήνει στιγμή από κοντά της θι και γρήγορα ξεκινάνε...

τόν Ποκοπίκο. "Έχει κολλήσει σάν στρείδι πάνω του. Και κάθε τόσο του λέει με τη γλυκεία βελουδένια φωνή της. :

— Σ' αγαπώ, γουρουνάκι μου! Σέ λατρεύω άρκουδάκι μου!

Ο Νάνος της αποκρίνεται το ίδιο τρυφερά:

— Κ' εγώ σ' αγαπώ, καϊκάρρα μου! Κ' εγώ σέ λατρεύω γαϊδουράρα μου!

Στό μεταξύ χαϊδεύει και τόν όμορφο παπαγάλο του. Και νά: Ξαφνικά θυμάται τη Χρυσόμυγα ποΰχει κρύψει στο τομαρένιο παντελονάκι του. Τά θγάζει και τοϋ την προσφέρει :

— Άειντε! Για σένα τη χαλαλίζω: Περιδρόμιασέ τη!

Τό πολύχρωμο ζωτικό πουλί την άρπάζει στο γαμψό ράμφος του. Την καταβροχθίζει λαίμαργα.

Ο Ποκοπίκο εύχαριστιέται :

— Μē τις ύγειες σου, μάγκα και καλή χώνεψι!

Όμως την ίδια στιγμή κάτι ξαφνικό και παράξενο γί-

νεται. Η Άγάπη της πεντάμορφης Λάρμα, χάνεται με μιάς, σάν καπνός που τον φυσάει άέρας! Πετιέται άμέσως όρθή στο κατάστρωμα. Και φωνάζει άγρια στο νά- νο :

— Χάσου άπ' τά μάτια μου, μαύρε καλλικάντζαρε! Δέν σ' αγαπώ και μετάνιωσα πούρθα μαζί σου! Θέλω νά ξαναγυρίσω στο νησί μας. Κοντά στον πατέρα μου. Κοντά στους δικούς μας!

Ο Ποκοπίκο δέν μπορεί νά καταλάβη, βέβαια, πώς ή άπότομη αυτή μεταστροφή της Λάρμα όφείλεται στο ό,τι έχει πάψει πιά νά κρατάει έ- έπάνω του τη μαγική «Χρυσόμυγα της Άγάπης».

— Μά τί έπαθες; ψιθυρίζει χαμένα. "Ετσι εύκολα ξερωτεύεσαι τοϋ λόγου σου, κυρά μου; Εγώ τυγχάνω πολό πιο... σταθερός!

Η πανέμορφη ζωτική Κοπέλλα ούρλιάζει τώρα :

— Θά φύγω! Γυρίστε πίσω! Θέλω νά βγώ στη στεριάσaa!

Ο νάνος φωνάζει στον Ζόρν :

Καπετάνιεεε! Κάνε στά- σι νά... κατέβη ή Δεσποινίς!

Και νά : Η Λάρμα δίνει άμέσως από τό κατάστρωμα μιά βουτιά. Και πέφτοντας στη θάλασσα, κολυμπάει προς τό νησί της.

Ο νάνος της φωνάζει από ψηλά :

— Στο καλό κι από τό... πεζοδρόμιοooo!

‘Ο μελαψός γίγαντας δένει μ’
Δένει καί μιὰ βαρειά πέτρα
φουρτουνιασμένη θάλασσα

ένα παλαμάρι τὰ πόδια του.
στο λαιμό του. Καί πέφτει στη
γιά νά πνιγί... .

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΔΑΙΜΩΝΩΝ !

“Ολοι οί “Ανδρες τοῦ Νη-
σιοῦ καὶ ὁ “Αρχηγός τους
ξυπνᾶνε σὲ λίγο ἀπὸ τὶς φω-
νὲς τῆς Λάρμα πού ξαναγυρί-
ζει κολυμπώντας στὸ νησί... .

“Ετσι, τρελλοὶ ἀπὸ θυμὸ
κατεβαίνουν στὸ λιμάνι. “Ε-
νας - ἕνας μπαίνουν σὲ ἀμέ-
τρητα μονόξυλα. “Ο καθένας
στὸ δικό του... .

Καὶ τρέχουν ὅσο πιὸ γρή-
γορα μποροῦν. Κυνηγᾶνε σάν
μαῦροι δαίμονες τὸ “Ιστιοφό-

ρο πού φεύγει. Στὰ χέρια
τους κρατᾶνε δαυλοὺς ἀναμ-
μένους!

“Ὡσπου τέλος φθάνουν κά-
ποτε κοντὰ του. Πασχίζουν
νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω... .

“Ὁμως ὁ Κραγιαμπού, ἡ
Βάντα καὶ ὁ Ζόρν τοὺς κτυ-
πᾶνε ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα μὲ
σίδερα καὶ ξύλα. “Η Χουχού
τοὺς πετροβολαίει μέ... κρεμ-
μύδια !

— Καλὲ φευγάτε, καλὲ !
Θά σᾶς σκοτώσω καλὲ !

“Ο Ποκοπίκο, σκυμμένος
ἀπὸ τὴν κουπασοτή, ἀνεμίζει
τὴ σκουριασμένη χατζάρα

του. Στριγγλίζει άγρια :

— Πίσω ρετάλια. Πίσω ανθυπομικρόβια και σās εξαγασα!

Η επίθεσι των άγριων μαύρων με τα μονόξυλα, συνεχίζεται για πολύ ακόμα. Κανένάς τους όμως δεν καταφέρνει να σκαρφαλώσει στο καράβι...

Ετσι, κάνοντας πώς φεύγουν τάχα κρύβονται πίσω από κάτι ξερονησάκια που βρίσκοντ' εκεί κοντά.

Το Ήστιοφόρο συνεχίζει ήσυχο την πορεία του...

Και νά: Κατά τα χαράματα φθάνουν σ' ένα άλλο θύμορφο μικρό νησί. Γεμάτο λουλούδια, δέντρα και άμέτρητους πολύχρωμους παπαγάλους!

Ρίχνουν άγκυρα στο μικρό φυσικό λιμανάκι του. Και βγαίνουν χαρούμενοι στη στεριά...

Το νησάκι αυτό είναι έντελως έρημο και άκατοίκητο!

Ετσι, τρώνε τώρα όλοι τους γλυκούς καρπούς. Και πίνουν ήροσερό καθαρίο νεράκι!

Ο Ποκοπικό κρατάει πάντα στην άγκαλιά του τον αγαπημένο Παπαγάλο. Τοῦ εχει δώσει μάλιστα και όνομα. Τόν εχει βγάλει «Τσακατσούκα». Επειδή ξεφλουδίζει με εύκολία τους σπόρους. Σά να καθαρίζει πασατέμπο!

Όμως ένα κοπάδι δλόκληρο κοπάδι από θηλυκούς Παπαγάλους, φτερωγίζουν συνέχεια κ' επίμονα πάνω από τον Τσακατσούκα.

Είναι οι έρωτευμένες... νυφάδες που θέλουν να τον κάνουν ταίρι τους. Έχει γίνει περιζήτητος γαμπρός από τη στιγμή που καταβρόχθισε τη μαγική Χρυσόμυγα!

Ο Ποκοπικό τον καμαρώνει :

— Άδερφέ μου Τσακατσούκα, τάκαψες τα «Κορίτσια»! Κόλλησες από μένα γοητεία και... κατακτιλίκι!

Όμως τ' άστεία γρήγορα τελειώνουν. Γιατί το μικρό έρημο νησάκι βρίσκεται ξαφνικά περικυκλωμένο από τ' άμέτρητα μονόξυλα πίσω από τα μικρά ξερονησάκια...

Οι άραπάδες αποβιβάζονται στην άκτή. Και κάνουν δεύτερη τώρα, πιο λυσσασμένοι επίθεσι.

Ετσι, τρομακτική μάχη έπακολουθεί. Ο Κραγιαμπού, ο Ζόρν και η Βάντα πολεμάνε σαν άτρόμητα λιοντάρια!

Όμως οι αντίπαλοι είναι άμέτρητοι. Και ή θέσι των συντρόφων γίνεται, από στιγμή σε στιγμή, και πιο τραγική!

Η Χουχού ξεφωνίζει τρομοκρατημένη :

— Αμάν κακό που τόπαθα! Καλέ για μένα γίνονται όλ' αυτά; Άχ, καλέ θεούλη μου! Γιατί να με κάνης τόσον μούρλια! Με συγχωρείτε κιόλας!

Ο Ποκοπικό βλέπει τον τρομερό κίνδυνο. Ψάχνει με τα μάτια του γύρω. Άντικρύζει το στενό άνοιγμα μιας σπηλιάς. Και μωρμουρίζει βαρειά κι άγέρωχα :

— Τοῦ λόγου μου δίνω... τόπο στήν ὀργή καί παγαίνω νά τὸ κόψω δίπλα. "Ὅστις τοῦ γουστάρει, ἄς ἔρθῃ νά μοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο!

Καί μὲ λίγα γρήγορα πηδήματα μπαίνει καί κρύβεται φοβισμένος στὴ σπηλιά.

Τὸ ἀνοιγμά της εἶναι στενό. "Ὅμως στὸ θάθος της εἶναι εὐρύχωρη. Καί μὲ πολὺ ψηλὸ θόλο.

Οἱ θηλυκοὶ Παπαγάλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Φτερουγίζουν κι αὐτοὶ μέσα.

Ὁ Νᾶνος χαϊδεύει τὸν Τσακατσούκα τοῦ :

— Ἀδερφέ μου μάγκα, τίς ἔκαψες τίς... Παγαλλι-
δες! τοῦ λέει :

Μὰ νὰ πού σέ λίγο μπαίνει ἀλαφιασμένη στὴ σπηλιά καί ἡ Χουχού. Μουρμουρίζει καμαρώνοντας :

— Καλὲ τί κακὸ εἶν' αὐτὸ μ' ἐμένα! Οἱ "Ἄντροι μόλις μὲ γλέπουνε σηκώνονται στὰ πσινά τους ποδάρια! Καλὲ φτού μου νὰ μὴν ἀβασκαθῶ! Φτού μου καί ξαναφτού μου, πού κακοχρόνο νάχω!

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΦΛΟΓΕΣ !

Ὅι τρεῖς σύντροφοι πού ἐξακολουθοῦσαν νὰ κτυπιῶνται ἔξω μὲ τοὺς ἄγριους, παρὰ τὴν τῶρα τὴ μάχη. Ὑποχωροῦν. Ταμπουράνουνται κι αὐτοὶ μέσα στὴ Σπηλιά. Τὸ ἀνοιγμά της εἶναι στενὸ. Καί τοὺς εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ προστατέψουν...

"Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μαύρους

κάνουν νὰ μποῦνε μέσα, δέχονται τρομερὰ κτυπήματα στὰ κεφάλια τους. Σωριάζονται κάτω ἀναίσθητοι!

Ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς διατάζει νὰ κυλήσουν, ὅλοι μαζί, ἕναν μεγάλο καί βαρὺ θράχο. Καί κλείνουν μὲ αὐτὸν τὸ ἀνοιγμά της σπηλιάς... "Ἐτσι, οἱ πέντε ἄνθρωποι πού θρίσκονταν μέσα, εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ 'κει.

Ὁ Ποκοπικό «σπάει πλάξ» μὲ τίς Παπαγάλες πού κυνηγᾶνε μέσα στὴ σπηλιά τοῦ Παπαγάλου του:

— Φίνα τὴν περνᾶς καί τὴ βολεύεις, Τσακατσούκα μου ! Εἶχες δὲν εἶχες, τὸ σκάρωσες τό... χαρεμάκι σου! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καί οἱ ὄρες περνᾶνε... Οἱ ἄγριοι πολιορκητὲς ἔχουν ξαπλώσει ἔξω ἀπὸ τὸ, κλεισμένο μὲ τὴν πέτρα, ἀνοιγμά της σπηλιάς...

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ συλλογιέται μὲ τί τρόπο νὰ καταφέρῃ νὰ τοὺς πιάσῃ ζωντανούς. Θέλει νὰ τοὺς κἀνῃ μεγάλα μαρτύρια. Τῷχει πάρει σὲ μεγάλη προσβολὴ πού ἄρπαξαν τὴν μονάκριβη Κόρη του.

"Ὅσπου τέλος κάποτε, νυκτώνει. Καί βαθὺ σκοτάδι ἀπλώνεται στὸ Νησί καί στὴ γύρω θάλασσα!

Καί νά: Στὸ κεφάλι τοῦ Ἀρχηγοῦ κατεβαίνει ξαφνικά μιὰ ἰδέα. Φέρνει τοὺς μαύρους του πᾶνω ἄκριβῶς ἀπὸ τὸ σημεῖο πού θρίσκεται ἡ σπηλιά. Τοὺς θάζει νὰ σκάψουν μιὰ τρύπα σὰν πηγάδι.

Νά φθάσουν βαθεία κάτω.
Μέχρι τὸ θόλο της...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ἡ τρύπα, σιγά - σιγά, βαθαίνει. Καὶ οἱ ἀραπάδες τώρα σκάβουν κρεμασμένοι ἀπὸ γερά χορτόσχοινα. Ὡσπου κάποτε τρυπᾶνε τὸ θόλο, τῆς Σπηλιάς. Φθάνουν στὸ κενό.

Εἶναι βαθεία νύκτα πιά. Νύκτα μὲ δλόγιομο φεγγάρι.

Ὁ Ποκοπικό βλέπει τὴ στοργυλὴ τρύπα στὸ πάνω μέρος τῆς σπηλιάς :

— Ἐπὶ τέλους! μурμουρίζει. Ἀποκτήσαμε καί... καμινάδα!

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ὁ Ζόρν δοκιμάζουν νά φθάσουν ὡς τὸ ἀνοιγμα. Νά θγοῦν ἔξω. Μά χαμένος ὁ κόπος τους. Ὁ θόλος τῆς Σπηλιάς εἶναι πολὺ ψηλός. Καὶ τὰ τοιχώματά της λεῖα καὶ γλυστερά. Ἀδύνατο νά σκαρφαλώσουν καὶ νά φθάσουν ὡς ἐκεῖ πάνω!

Ἡ Χουχοῦ ἔχει στραβολαιμιάσει κυττάζοντας τὸ στοργυλὸ ἀνοιγμα ποῦ θρίσκειται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Καὶ ψιθυρίζει χαμογελώντας πονηρά.

— Βρὲ τοὺς κατεργαρούληδες! Καλὲ εἶδατε τί σοφιστήκανε γιὰ νά μέ... ἀπηγάγουνε;

Κ' ἐξηγεῖ ἀμέσως στὸν Ποκοπικό :

— Τώρα νά 'δῇς τί θά γίνη, χρυσό μου! Βροχή οἱ γαιπροὶ θά πίπτουνε ἐκ τῶν ἀνωθεν! Ἀχ, θεούλη μου! Καλὲ γιὰτί νά μοῦ τυχουν ἔτσι μαζεμένοι;

Ὁ Νᾶνος τὴν παρηγορεῖ:

— Δὲν θαρρείσαι, μωρὴ Μαμζέλ. Σάμπως εἶναι γιὰ... χορτάσι;

Ὅμως οἱ ἄγριοι ἔχουν ἄλλο σκοπό. Τρίβουνε τώρα «Πέτρες τῆς Φωτιάς». Ἀνάβουν πρῶτα φρύγανα. Ὑστερα ξερά φουντωτὰ κλαδιά. Τὰ ρίχνουν, φλογισμένα καθῶς εἶναι, στὴν ἀνοικτὴ τρύπα. Πέφτουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κλεισμένης σπηλιάς.

— Ἀμάν, ἄδερφέ μου! κἀνὲι ὁ Ποκοπικό. Πλάκκωσαν οἱ... ἀνθοδέσμες!

Ἡ Χουχοῦ ἀναστενάζει :

— Ἀχ! Γιὰ μένα θά τις ρίχνουνε, οἱ κατεργαρούληδες! Θά μέ ξεμυαλίσουνε, οἱ ἄτιμοι! Δὲν ἀντέχω ἄλλο...

Καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι τῆς φωνάζει μὲ σκέρτος :

— Σᾶς μεροῦ γιὰ τις ἀνθοδέσμες, χρυσά μου! Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νά μοῦ τις πετᾶτε... ἀναμμένες. Μὲ συγχωρεῖτε κιδίας!

Ὁ Κραγιαμποῦ, ὁ Ζόρν καὶ ἡ Βάντα ποδοπατᾶνε τὰ φουντωμένα κλαδιά. Σβήνουν τις φλόγες τους. Ὅχι ὁμως καὶ τοὺς καπνοὺς τους. Αὐτοὶ ἔχουνε φλουμώσει τὴ Σπηλιά. Μὲ δυσκολία καταφέρνουν ν' ἀνασαίνουν.

Εὐτυχῶς ὁμως : Οἱ ἀμέτρητες «Παπαγαλλίδες» τοῦ φτερουγίζουν δεξιὰ κι ἀριστερά, διώχνουν πρὸς τὰ ἑπάνω τοὺς καπνοὺς. Καθαρίζουν κάπως τὴν ἀτμόσφαιρα...

Μά οἱ ἄγριοι δὲν δείχνουν καμμιὰ διάθεσι νά σταματήσουν. Ρίχνουν συνέχεια ἀπὸ

πάνω τ' ἀναμμένα κλαδιά.

Οἱ δυὸ "Ἄνδρες καὶ ἡ Νέα ἔχουν κάψει πιά τὰ παπούτσιά τους. "Ἐχουν τουρουφλίσει τὰ πόδια τους. "Ἀρχίζουν νὰ μὴ προφθαίνουν πιά νὰ σήνουν τίς φλόγες!

Οἱ πτεροῦγες τῶν παπαγάλων δὲν ἔχουν πιά τὴ δύναμι νὰ διώξουν τοὺς καπνοὺς. "Ὅλοι μέσα στὴ σπηλιά κινδυνεύουν νὰ σκάσουν σὰν ποντικία!

"Ἡ ἀνάσα τους ἔχει κοπῇ. Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶνε τώρα εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!

"Ο Ποκοπικό ποὺ νοιώθει πιά τὸ τέλος του νὰ πλησιάζει, μουρμουρίζει ἀγέρωχα :

— "Αεῖντε καὶ ζωὴ στά... κατακομύλαρά μου! "Ὁ θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυχάρα μου!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ σχίζει τὴ σελήνοφωτιστὴ νύκτα :

— "Οσοῦου! "Οσοῦουου! "Ὁ Νᾶνος ξεθαρρεύει. Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα καθῶς εἶναι, ξεφωνίζει: ὅρα-χνά :

— "Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Πλακῶσαν οἱ... Πρῶτες Βοήθειες!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ

Καιρὸς ὅμως εἶναι ν' ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο τὸ λουλουδιασμένο ἑωτικό Νησί. Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα.

"Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπου

θρίσκονται ξαπλωμένοι στὴν κορφή τοῦ περήφανου πέτρινου βουνοῦ τους. Κουβεντιά-ζουν μελαγχολικοὶ γιὰ τὸν Κραγιαμπού, τὴ Βάντλ, τὸν χαμένο Ποκοπικό καὶ τὴ λουχού...

Ξαφνικὰ ὅμως θγάζουν κ' οἱ δυὸ τους τρομαγμένες φωνές :

— "Αααα!

— "Αααα!

"Ὁ ἕνας κυττάζει μὲ φρίκῃ τὸν ἄλλον. Κ' οἱ δυὸ τους ἔχουν γίνῃ διαφανεῖς, σὰν ἄυλοι! "Ὡσπου σιγά-σιγά σήνουν. Χάνονται σὰν οκιές σὰν φαντάσματα.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς θρίσκονται: χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, στὴν ὑπόγεια κατακόμβῃ τοῦ παντοδύναμου Νάχρα Ντού.

— Μὴν τρομάζετε! τοὺς λέει. "Εγὼ σᾶς ἔφερα ἐδῶ.

"Ὁ Γκαούρ τὸν ρωτᾷ ψυχρά :

— Καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ μᾶς;

— Θέλω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Οἱ φίλοι σας κινδυνεύουν αὐτὴ τὴ στιγμή. Βρίσκονται σ' ἕνα ἐρημικὸ νησί τῆς ἀπέραντης θάλασσας. "Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θα κοοῦν ζωντανοὶ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά! "Εγὼ σᾶς ἀγαπῶ ὅλους! Μὰ πὶο πολὺ τὸν μικροσκοπικὸ Νᾶνο: Τὸν Ποκοπικό... Θὰ σᾶς στείλω λοιπὸν ἀμέσως νὰ τοὺς σώσετε! Μὲ τὴ μαγικὴ μου δύναμι μπορῶ νὰ καταφέρω τὰ πάντα!

Καὶ σκαλίζοντας τὰ σπηλιά του σὺνεργα, ἀνάβει κά-

τι μαύρα φύλλα. Ένας πρῶ-
σινος καπνὸς ξεπετάγεται
ἀπ' αὐτά. Φλουμῶνει δλόκλη-
ρη τὴν καταπακτή...

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ μα-
γικός καπνὸς διαλύεται. Καί
οἱ δύο μελαψοὶ σύντροφοι ἔ-
χουν ἐξαφανιστῇ.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος
μουρμουρίζει ικανοποιημένος:

— Πέτυχά κι αὐτὴ τὴ φο-
ρά! Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-
μπού ἔχουν κιόλας φθάσει
πιά στὸ μακρινὸ κ' ἐρημικὸ
Νησί...

Ἄς θρεθοῦμε λοιπὸν παλι
κ' ἐμεῖς ἐκεῖς ἐκεῖ...

Οἱ ἄγριοι ἐξακολουθοῦν νὰ
εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν κλειστὴ
σπηλιά. Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ
τρύπα συνεχίζουν νὰ ρίχνουν
στὸ ἐσωτερικὸ τῆς τ' ἀναμι-
μένα τους κλαδιά.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ἀντηχεῖ,
ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοῦτα, ἡ
τρόμακτικὴ κραυγὴ τοῦ με-
λαψοῦ γίγαντα:

— Οοόουου! Οοοόουου!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-
μπού χύνονται ἀτρόμητοι πά-
νω στοὺς μανιασμένους μαύ-
ρους! Καὶ δὲν ἄργοῦν νὰ
τοὺς ἐπιβληθοῦν. Οἱ Ἀραπά-
δες σκορπίζουν δεξιά κι ἀρι-
στερά, σὰν τρομαγμένα τσα-
κάλια!

Ἔτσι φθάνουν στὴν παρα-
λία. Ξανάμπαινουν στὰ μο-
νόξυλά τους. Καὶ χάνονται
στὸ ξεθοριασμένο σκοτάδι
τῆς φεγγαρόλουστος νύκτας.

Ὁ Γκαούρ νοιώθει τώρα ὑ-

περάνθρωπη καὶ καταπληκτι-
κὴ δύναμι. Τραβάει μονάχος
τοῦ τὸν τεράστιο θράχο. Λευ-
θερώνει μ' εὐκολία τὸ ἄνοι-
γμα τῆς τραγικῆς σπηλιάς!
Πυκνὸς καπνός, μαζὶ μ' ἓνα
κοπάδι' ἀπὸ παπαγάλους
θγαίνουν ἔξω.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ
ἡ συντρόφισσά του, μπαίνουν
ἀλαφιασμένοι στὴ σπηλιά...

Ὅμως τί παράξενο: Κα-
νένας δὲν θρίσκει ἐκεῖ μέ-
σα! Ὡστε ὁ Κραγιαμπού, οὔ-
τε ἡ Βάντα, οὔτε ὁ Ζόρν, οὔ-
τε ἡ Χουχού κι ὁ Ποκοπίκο!
Οἱ δύο Σύντροφοι ψάχνουν
καλὰ καὶ σπιθαμὴ πρὸς σπι-
θαμὴ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κα-
πνισμένης σπηλιάς. Ἀπὸ που-
θενὰ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξε-
φύγουν! Τὸ ἄνοιγμα ἦταν
καλὰ κλεισμένο, μὲ τὸν τε-
ράστιο θράχο. Ὁ θόλος θρί-
σκεται πολὺ ψηλὰ γιὰ νὰ φθά-
σουν τὴν στρογγυλὴ τρύπα.
Μὰ οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη
διέξοδος ὑπάρχει...

Τὶ νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε;

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΕΡΑΣ

Τέλος, ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τα-
ταμπού θγαίνουν ἀπὸ τὴ σπη-
λιά ἀπογοητευμένοι. Φέρουν
μιὰ βόλτα στὸ Νησί. Ψάχνουν
ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ!

Καὶ νά: Σ' ἓνα μικρὸ φυ-
σικὸ λιμανάκι ἀντικρύζουν
κάποιο μεγάλο Ἰστιοφόρο.
Στὴν πλώρη του εἶναι γραμ-
μένο τ' ὄνομα «ΓΚΑΟΥΡ».

Ἀπὸ τὰ χεῖλια καὶ τῶν
δύο, θγαίνουν ταυτόχρονα

τά ίδια λόγια :

— Νά : Αυτό θά ναι τὸ Καρβί τοῦ Κραγιαμπού !

Ἀμέσως κατεβαίνουν, τρέχοντας μὲ λαχτάρα, στὴν ἀκτὴ. Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ διστάσουν βουτᾶνε στὰ νερά. Κολυμπᾶνε γιὰ νὰ τὸ φθάσουν...

Ὅμως ἀλλοίμονο ! Ἡ θάλασσα σ' αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι ἄγρια. Κρύβει στὰ σπλάχνα της τρομακτικὰ θηριὰ καὶ τέρατα. Εἶναι μιὰ σωστὴ ὑγρὴ Ζούγκλα !

Κυτᾶτε : Καθὼς κολυμπᾶνε, ἓνα φοβερὸ ἀγκαθωτὸ

κῆτος ξεπετάγεται μπροστά τους. Μὲ ἀφάνταστὴ ταχύτητα πλησιάζει. Ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του. Καταβροχθίζει μὲ μιᾶς τὴν ἄμοιρὴ Ταραμπού !

Ὁ Γκαούρ ἀντικρύζει μὲ φρίκη τὸν τραγικὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης του συντρόφισσας !

Τὸ θαλάσσιο Τέρας γυρίζει τώρα νὰ φύγῃ... Ὅμως ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας κάνει, ἓνα ὑπέρανθρωπο πῆδημα μέσα στοῦ νερό. Ἀρπάζεται καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὴν οὐρά του !

Ἡ πλώρη τοῦ Ἰστιοφόρου «ΓΚΑΟΥΡ» κτυπάει μὲ ἀφάνταστὴ ὀρμὴ στὰ πλευρὰ τοῦ Ἰστιοφόρου «ΤΑΡΖΑΝ» καὶ τὸ κόβει στὰ δύο. Ἐνῶ δὲν παθαίνει τίποτα...

Τὸ κῆτος φαίνεται πὼς νοιώθει μεγάλη ἐνόχλησι ἀπ' αὐτό. Τινάζεται μὲ ὀρμὴ ! Σπαρταράει μὲ λύσσα καὶ μανία! Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ τὸ θάρος ποὺ ἔχει κρεμαστῇ στὸ τέλος τοῦ κορμιοῦ του. "Ὁμως τίποτα δὲν καταφέρνει

Ὁ Γκαοῦρ, μὲ τὴν τρομερὴ του δύναμι, σφίγγει σὰν μέγγενη τὴν οὐρά τοῦ Τέρατος. Κρατιέται γερὰ ἀπ' αὐτὴν.

Τὸ κῆτος ἀρχίζει νὰ τρέχη τώρα. Σχίζει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ τὰ νερά... Καθὼς προχωρεῖ ἀνοίγει στὴ θάλασσα ἕνα θαθὺ ἀφρισμένο αὐλάκι...

"Ἔτσι, φθάνει κοντὰ στὸ καράβι. Ἀρχίζει νὰ φέρνῃ βόλτες γύρω. Μὰ ὁ Γκαοῦρ ποὺ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω του...

"Ὁμως νά: Ξαφνικά μιά ἰδέα φωτίζει τὸ θολωμένο μυαλό του. Καὶ κάνει κάτι καταπληκτικό :

Μὲ τὴν τρομακτικὴ δύναμι ποὺ ἔχει τώρα, γυρίζει, ὅπως θέλει αὐτός, τὰ δύο μεγάλα περὺγια τῆς οὐρᾶς τοῦ ἀγκαστοῦ κήτους. Τὸ πιλοτάρει... Τοῦ ἀλλάζει κατεύθυνσι κατὰ τὴ θέλησί του. Τὸ ὑποχρεώνει νὰ προχωρή κα-

τὰ τὴ στεριά...

Καὶ δὲν δυσκολεύεται νὰ τα καταφέρῃ: Τὸ θαλάσσιο Τέρας μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα φθάνει τώρα στὴν ἀκρογυαλιὰ τοῦ ξωτικοῦ Νησιοῦ. Κοστάρει ἔξω στὴν ἄμμο. Κτυπιέται καὶ σπαρταράει μὲ λύσσα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρτάει τώρα πὴν οὐρά του. Πετιέται ὀρθός. Ἀρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θαλασσινοῦ θηριοῦ ποὺ χαροπαλεύει στὴν ἀμμουδιά. Κ' ἐκεῖνο δὲν μπορεῖ πιά νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του...

Ὁ Γκαοῦρ πατάει μὲ τὸ δεξί του πόδι τὸ κάτω ὀστέον τοῦ θηριοῦ. Καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τραβάει τὸ ἐπάνω. Ἡ δύναμι ποὺ — ὅπως ξέρουμε — διαθέτει τώρα, εἶναι ὑπεράνθρωπη!

"Ἔτσι καὶ κάνοντας ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, τοῦ σχίζει τὸ κεφάλι στὰ δύο !

Τὸ τρομακτικὸ κῆτος σπαρταράει γιὰ μιὰ στιγμή, θγάζοντας ἕνα παράξενο σφύριγμα ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τέλος ἀπομένει ἀκίνητο. Νεκρό!

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ !

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας ἀρ-

πάζει άμέσως άπό κάτω ένα μεγάλο θαρύ θότσαλο. Κτυπάει με δύναμη ένα άπό τά μακρυά καί σουβλερά άγκάθια του Τέρατος. Τό ξεθεμελιώνει άπό τη ρίζα του. Τό θγάζει...

Τώρα με αυτό κτυπάει καί σχίζει πέρα γιά πέρα τη μαλακιά κοιλιά του. Θέλει νά θγάλη την Ταταμπού ζωντανή ή πεθαμένη!

"Όμως κι αυτή τη φορά μία τραγική έκπληξι τον περιμένει. Μέσα στην άπέραντη κοιλιά του κήτους, δέν βλέπει παρά μονάχα μικρά καί μεγάλα ψάρια. "Η μελαπή συντρόφισσά του δέν βρίσκειται πουθενά. "Έχει εξαφανιστή...

"Ο Γκαουρ θάζει στο νοῦ του μήπως τό θεριό την ξέρρασε Μήπως τη στιγμή που γίνηκε αυτό εκείνος είχε άλλου την προσοχή του. Καί δέν είχε προφθάσει νά την πάρη τό μάτι του...

Μά ή έκδοχή αυτή του φαίνεται άπίθανη. "Αν ή Ταταμπού ξθγαίνει άπό τό στόμα του θαριού που έτρεχε, σίγουρα τά νερά θά την έσπρωχναν πάνω του. "Ηταν άδύνατο νά μη την 'δῇ!...

"Ετσι, τρελλός άπό την άπόγνωσί του ξαναβουτάει στη θάλασσα. Κολυμπάει έδῶ κ' έκει, ψάχνοντας νά θρῇ την άγαπημένη του συντρόφισσα: — Ταταμπούουου! Ταταμπούουουου! φωνάζει καί ξαναφώνάζει.

Κάθε τόσο κάνει καί ύπεράνθρωπες θουτιές στην τρο-

μακτική Ζούγκλα του θυθοῦ. Ψάχνει κ' εκεί κάτω νά τη θρῇ...

Φοβερά χταπόδια τον άγκυκαλιάζουν με τά πλοκάμια τους! "Αλλά τερατόμορφα ψάρια τον δαγκώνουν. Τού ξεσχίζουν τις σάρκες!

"Όμως ό ύπέροχος "Ελληνας δέν δειλιάζει. Μπήγει τά νύχια του μέσα στα μάτια των χταποδιών καί τά σκοτώνει. Παλεύει καί με τ' άλλα, μικρά ή μεγάλα θαλασσινά τέρατα.

Κάθε τόσο ξεπετιέται στην επιφάνεια. Ρουφάει με λαχτάρα τον άέρα που τόσο έχει στερηθή. Κι άμέσως ξαναβουτάει στον άγριο θυθοῦ. Συνεχίζει τις έρευνες καί τις γιγαντομαχίες του! Τόχει πάρει πιά άπόφασι: Καλύτερα νά πεθάνη, παρά νά μη ξαναδῇ, έστω καί τό πτώμα, της χαμένης του συντρόφισσας!

Τό γεροδεμένο μελαψό κορμί του είναι τώρα γεμάτο πληγές. Τό αίμα του θάφει κόκκινη τη γύρω θάλασσα!

"Όμως, παρ' δλ' αυτά, επιμένει. Καί θά επιμένη νά ψάχνη μέχρι τη στερνή πνοή του!

Μά νά: Ξαφνικά τρεις παράλογες ύποψίες σφηνώνουν στο μυαλό του: «Μήπως τό Τέρας ξέρασε ζώντανή την Ταταμπού; Μήπως αυτή κατάρφερε να φθάση κολυμπώντας στο "Ιστιοφόρο; Μήπως σκαρφάλωσε καί κρύφτηκε μέσα σ' αυτό;»

Μά ή λογική του θάζει

πολλά έρωτηματικά στις ύποψίες του αυτές: «Όμως δέν θά μ' έβλεπε ή Ταταμπού τόση ώρα πού τριγύριζα πιασμένος από την ούρά του κήτους; Δέν θά μου φώναζε νά τό παρατήσω; Ν' ανέβω κ' έγώ στο καράβι;»

Παρ' όλ' αυτά, νοιώθει μιá άκατανίκητη δύναμι νά τον τραβή πρós τó 'Ιστιόφόρο. "Αν καί είναι άφάνταστα έξαντλημένος κολυμπάει. Φθάνει κοντά του. Καί από την άλυσίδα της άγκυρας σκαρφαλώνει στο κατάστρωμα!

"Έχει άρχίσει πιά νά ξημερώνη...

'Αλλοίμονο! Καινούριες περιπέτειες είναι γραφτό, στόν άμοιρο Γκαούρ, νά περάση άκόμα!

Καί νά: Μόλις πατάει τό πόδι του στο κατάστρωμα, φοβερά πράγματα γίνονται:

Τά πανιά, πάνω στα θεόρτα ξάρτια, λύνονται μόνα τους. Φουσκώνουν σπό ανάλαφρο πρωινό αεράκι... Τό καράβι άρχίζει νά μετακινείται.

"Η άγκυρα — μονάχη της κι αυτή — τραβιέται από τό θυθό της θάλασσας. Άναβαίνει ψηλά. Πέφτει, με θαρύ γδούπο, στο κατάστρωμα!

Τό τιμόνι, πίσω στην πρύμνη, περιστρέφεται μονάχο ου. Τό σκάφος κάνει, γιά λίγο, μαστορικές μανούβρες μέσα στο μικρό στενάχωρο λιμάνι. Λές καί τό κυβερνάνε τά χέρια του πιό έμπειρου Καπετάνιου!

Τέλος, τό 'Ιστιόφόρο ξεκι-

νάει. Τό μαγικό τιμόνι του χαράζει πορεία πρós την 'Ανατολή!

Ό Γκαούρ έχει άπομείνει άκίνητος κυττάζοντας γύρω του χαμένα. Είναι αδύνατο νά εξηγήση τ' άπίστευτα θαύματα που αντικρύζουν τά μάτια του!

Τό Καράβι παξιδεύει χωρίς πλήρωμα! Χωρίς Καπετάνιο! "Όπου κι άν τό 'πή, θά τον περάσουν γιά τρελλό!

Τέλος, έξαντλημένος καθώς είναι από τό αίμα που έχει χάσει, δέν άντέχει άλλο. Τό κορμί του γέρνει μονοκόμματο. Σωριάζεται θαρύς στο κτάστρωμα του καραβιού. Τού Καραβιού που φέρνει στην πλώρη τό περήφανο καί κοσμοξாகουμένο όνομά του!

Περνάνε πολλές ώρες έτσι. Κοντεύει μεσημέρι πιά...

Ό άναίσθητος μελαψός γιγαντας συνέρχεται. Άνοίγει τά μάτια του. Πετιέται όρθος

Κυττάζει με τρόμο καί φρίκη πρós την κατεύθυνσι της πλώρης του Καραβιού.

Καί νά: Μπροστά του καί σέ μικρή άπόσταση αντικρύζει έναν τεράστιο θράχο που έξέχει από τη θάλασσα!

Τό 'Ιστιόφόρο τραβάει με μεγάλη ταχύτητα κατά πάνω του. Λίγες στιγμές ακόμα καί θά γίνη χίλια κομμάτια!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

δὲν πρέπει νὰ μείνουν χωρὶς νὰ διαβάσουν

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Τὸ ἑκατοστὸ δεύτερο τεύχος τοῦ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» με τὸν τίτλο :

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ποὺ τὸ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ.

Οἱ πιὸ συναρπαστικὲς περιπέτειες καὶ τὰ πιὸ καταπληκτικὰ
κατορθώματα τῶν Ἡρώων μας.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

κυκλοφορεί τὸ περιοδικὸν — Θαῦμα :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

μέ τήν ὃν περιπέτειά του ποῦ ἔχει τὸν τίτλο :

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ

Γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Θὰ χάσῃ ὅποιος δὲν τὴν διαβάσῃ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν 'Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 101.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Της γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΚΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΞΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΓΑΝΤΕΙ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694